EAC

XII CONCURSO ENCUENTROS DE ARTE CONTEMPORÁNEO

2012

MARÍA MARÍA ACHA-KUTSCHER. CHRISTIAN BAGNAT. ANTONIO BAREA. JOSÉ LUIS DE LA PARRA. ARAM DERVENT. FERRAN GISBERT. JUANA GONZÁLEZ. DAVID LATORRE. JULIO LÓPEZ. CARLOS MATÉ. XAVIER MONSALVATJE. LOIS PATIÑO. KEKE VILABELDA & KALO VICENT

MUSEO DE LA UNIVERSIDAD DE ALICANTE
MUSEU DE LA UNIVERSITAT D'ALACANT

INSTITUTO
ALICANTINO
DE CULTURA
Juan
Gil-Albert

DIPUTACIÓN
DE ALICANTE

EAC

XII CONCURSO ENCUENTROS DE ARTE CONTEMPORÁNEO

‘2012

MARÍA MARÍA ACHA-KUTSCHER. CHRISTIAN BAGNAT. ANTONIO BAREA. JOSÉ LUIS DE LA PARRA. ARAM DERVENT. FERRAN GISBERT. JUANA GONZÁLEZ. DAVID LATORRE. JULIO LÓPEZ. CARLOS MATÉ. XAVIER MONSALVATJE. LOIS PATIÑO. KEKE VILABELDA & KALO VICENT

[UA] [VEU]
Universidad de Alicante
Vicerrectorado de Cultura, Deportes y Política Lingüística

[MUA]
Museo de la Universidad de Alicante

Rector
Manuel Palomar Sanz

Vicerrector de Cultura, Deportes y Política Lingüística
Carles Cortés Orts

[IACJGA]
Instituto Alicantino de Cultura "Juan Gil-Albert". Diputación de Alicante.
Departamento de Arte y Comunicación Visual "Eusebio Sempere"

Presidenta
Luisa Pastor Lillo

Director "Juan Gil-Albert"
José Luis V. Ferris

Directora "Eusebio Sempere"
Juana María Balsalobre García

EXPOSICIÓN

XII CONCURSO ENCUENTROS DE ARTE CONTEMPORÁNEO [EAC]
Museo de la Universidad de Alicante, noviembre 2012 - enero 2013

PRODUCCIÓN
INSTITUTO ALICANTINO DE CULTURA "JUAN GIL-ALBERT".
DIPUTACIÓN DE ALICANTE
MUSEO DE LA UNIVERSIDAD DE ALICANTE

COORDINACIÓN
JUANA MARÍA BALSALOBRE GARCÍA
FAUST RIPOLL DOMÈNECH

COORDINACIÓN TÉCNICA
SOFIA MARTÍN ESCRIBANO

DISEÑO
JOSÉ DAVID ALPAÑEZ SERRANO

COLABORAN
STEFANO BELTRÁN BONELLA
REMEDIOS NAVARRO MONDÉJAR

EJECUCIÓN DEL MONTAJE
SERVICIO DE MANTENIMIENTO DE LA UA

WEB

http:://www.eac.gil-albert.ua.es

COORDINACIÓN
JUANA MARÍA BALSALOBRE GARCÍA
FAUST RIPOLL DOMÈNECH

DISEÑO Y MAQUETACIÓN
STEFANO BELTRÁN BONELLA

CATÁLOGO

IDEA Y COORDINACIÓN
JUANA MARÍA BALSALOBRE GARCÍA

DISEÑO Y MAQUETACIÓN
BERNABÉ GÓMEZ MORENO

TEXTOS
LUISA PASTOR LILLO
MANUEL PALOMAR SANZ
JUANA MARÍA BALSALOBRE GARCÍA
ÁLVARO DE LOS ÁNGELES
ARTISTAS EAC

FOTOGRAFÍAS
AUTORES

TRADUCCIONES
SERVEI DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA DE LA UNIVERSIDAD DE ALICANTE
CENTRO SUPERIOR DE IDIOMAS UNIVERSIDAD DE ALICANTE
CATERINA LLORCA STRATTON

FOTOMECÁNICA E IMPRESIÓN: ARTES GRÁFICAS ALCOY, S.A.U.

ISBN: A 691-2012

DEPÓSITO LEGAL: 978-84-7784-618-5

© De la edición, Instituto Alicantino de Cultura "Juan Gil-Albert" y Museo de la Universidad de Alicante, 2012
© De los textos, los autores, 2012
© De las imágenes, los autores, 2012
© De las obras, los autores

XII CONCURSO ENCUENTROS DE ARTE CONTEMPORÁNEO
INSTITUTO ALICANTINO DE CULTURA JUAN GIL-ALBERT

Presentació / Presentación 6
LUISA PASTOR LILLO
Presidenta de la Diputación de Alicante

Presentació / Presentación 7
MANUEL PALOMAR SANZ
Rector de la Universidad de Alicante

Trobades d'Art Contemporani. EAC 2012
Encuentros de Arte Contemporáneo. EAC 2012 8
JUANA MARÍA BALSALOBRE GARCÍA

Una aposta per la resistència
Una apuesta por la resistencia 12
ÁLVARO DE LOS ÁNGELES

XII EAC 19

Bases del concurs / Bases del concurso 46

Artistes seleccionats en EAC I-XI /
Artistas seleccionados en EAC I-XI 48

Jurat / Jurado 50

Traduccions / Traducciones 51

XII CONCURS INTERNACIONAL ENCONTRES D'ART CONTEMPORANI

Aquest mes de novembre de 2012, el *Museu de Belles Arts Gravina (MUBAG)* obria al públic una magnífica exposició de pintors alacantins del segle XIX. El paper de mecenes que va exercir la Diputació d'Alacant en aquella època va servir per a confeccionar un esplèndid fons artístic que avui veu la llum. Des de llavors fins ara, pocs certàmens queden que posen tanta cura en l'artista, en l'obra o en la promesa. *Les Trobades d'Art Contemporani*, nascudes el 1985, s'han convertit en la versió actualitzada d'una proposta que parteix de la formació, però també de l'originalitat, de les emocions i de la sana competència, atesa la gran participació que es registra cada any.

En les seues més de dues dècades d'existència, els EAC s'han convertit en un referent de l'art del qual han sorgit figures importants en l'escena artística. Després d'una selectiva elecció, 14 artistes tindran l'oportunitat d'exposar en el *Museu de la Universitat d'Alacant* (MUA). La singularitat de l'espai permet que l'Institut *Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert*, la UA i els artistes assenten una base poc comuna, realment deliciosa per l'atreviment de les resolucions.

Moltes gràcies als 204 artistes que s'han presentat a aquesta edició, perquè ells fan gran i mantenen viu els EAC.

LUISA PASTOR LILLO
Presidenta IAC Juan Gil-Albert
Diputació d'Alacant

XII CONCURSO INTERNACIONAL ENCUENTROS DE ARTE CONTEMPORÁNEO

Este mes de noviembre de 2012, el Museo de Bellas Artes Gravina (MUBAG) abría al público una magnífica exposición de pintores alicantinos del siglo XIX. El papel de mecenas que ocupó la Diputación de Alicante en aquella época sirvió para confeccionar un espléndido fondo artístico que hoy ve la luz. Desde entonces hasta ahora, quedan pocos certámenes que cuiden y mimen tanto al artista como a la obra como a la promesa. Los *Encuentros de Arte Contemporáneo*, nacidos en 1985, se ha convertido en la versión actualizada de una propuesta que parte de la formación, pero también de la originalidad, de las emociones y de la sana competencia a tenor de la gran participación que se registra cada año.

En sus más de dos décadas de existencia, los EAC, se han convertido en un referente del arte del que han surgido figuras importantes en la escena artística. Tras una selectiva elección, 14 artistas tendrán la oportunidad de exponer en el Museo de la Universidad de Alicante (MUA). La singularidad del espacio permite que el Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert, la UA y los artistas sienten una base fuera de lo común, realmente deliciosa por lo atrevido de las resoluciones.

Muchas gracias a los 204 artistas que se han presentado a esta edición, porque ellos hacen grande y mantienen vivo los EAC.

LUISA PASTOR LILLO
Presidenta IAC Juan Gil-Albert
Diputación de Alicante

XII CONCURS INTERNACIONAL ENCONTRES D'ART CONTEMPORANI

La Universitat d'Alacant i l'Institut Alacantí de Cultura "Juan Gil-Albert" col·laboren des de 2004 en l'organització dels Encontres d'Art Contemporani, unides pel compromís de fomentar l'art i de donar suport als seus creadors. Els Encontres s'han convertit amb el pas dels anys en una prestigiosa plataforma per a la projecció d'artistes de diverses procedències.

En aquesta dotzena edició, les dues institucions acullen al Museu de la Universitat d'Alacant una mostra de catorze artistes de l'àmbit nacional i internacional. La diversitat de llenguatges emprats i la qualitat de les obres que es poden contemplar evidencien l'excel·lent estat en què es troba el panorama artístic actual. La mostra té la virtut afegida de convidar l'espectador a descobrir els valors estètics de les obres i a reflexionar sobre els interrogants que els seus autors plantegen.

La celebració dels Encontres d'Art Contemporani al Museu de la Universitat d'Alacant és un clar exemple de la voluntat de la Universitat d'Alacant d'obrir-se al conjunt de la societat, de participar de les seues inquietuds i, al mateix temps, de disposar d'una proposta innovadora i suggeridora que contribuesca a promoure la formació del seu alumnat i de tota la comunitat universitària.

MANUEL PALOMAR SANZ
Rector de la Universitat d'Alacant

XII CONCURSO INTERNACIONAL ENCUENTROS DE ARTE CONTEMPORÁNEO

La Universidad de Alicante y el Instituto Alicantino de Cultura "Juan Gil-Albert" colaboran desde 2004 en la organización de los Encuentros de Arte Contemporáneo, unidas por el compromiso de fomentar y apoyar el arte y sus creadores. Los Encuentros se han convertido con el paso de los años en una prestigiosa plataforma para la proyección de artistas de diversas procedencias.

En esta duodécima edición, las dos instituciones acogen en el Museo de la Universidad de Alicante una muestra de catorce artistas del ámbito nacional e internacional. La diversidad de lenguajes empleados y la calidad de las obras que se pueden contemplar evidencian el excelente estado en que se encuentra el panorama artístico actual. La muestra tiene la virtud añadida de invitar al espectador a descubrir los valores estéticos de las obras y a reflexionar sobre los interrogantes que sus autores plantean.

La celebración de los Encuentros de Arte Contemporáneo en el Museo de la Universidad de Alicante es un claro ejemplo de la voluntad de la Universidad de Alicante de abrirse al conjunto de la sociedad, de participar de sus inquietudes y, al mismo tiempo, de disponer de una propuesta innovadora y sugerente que contribuya a promover la formación de su alumnado y de toda la comunidad universitaria.

MANUEL PALOMAR SANZ
Rector de la Universidad de Alicante

TROBADES D'ART CONTEMPORANI. EAC 2012

I

L'Institut Alacantí de Cultura Juan Gil Albert convoca, des del 1997, el concurs Trobades d'Art Contemporani, una cita oberta a la participació d'artistes visuals amb la finalitat de seleccionar projectes artístics que mostren perspectives innovadores dels diferents llenguatges artístics de la postmodernitat, per a organitzar una exposició col·lectiva. Des del seu Departament d'Art i Comunicació Visual Eusebi Sempere i amb l'acrònim EAC s'han convocat onze concursos i han sigut seleccionats més de cent seixanta artistes visuals. S'han organitzat 21 exposicions col·lectives[1] amb una significativa participació de creatius nacionals i internacionals. La idea del certamen implica les múltiples formes de les pràctiques creatives contemporànies que articulen la complexitat de la producció artística, d'ací que en l'edició número onze s'implementara una novetat recollida en les bases de la convocatòria determinada en una aportació econòmica de vuit mil euros i igualment se subratllava la seua condició d'internacional.

En aquesta edició, les obres premiades[2] que formen part dels fons d'art del IAC Juan Gil-Albert són les següents:

Coordenades de la diàspora. 2010. Instal·lació 320x80x30. Antonio Barea

De la *Sèrie Puctum la Núm. IV*. 2010. Fotografia / paper vegetal. 180x210. Blanca del Río Oriol.

Man under construction (díptic). 2008. Fil sobre paper. 100x70 c/o. Antonio Fernández Alvira.

Europa. 2008 Esferogràfica/paper. 58x75. João Ferreira.

Sense títol. 2009. Mixta/paper 152x174 de João Ferreira.

4x4. 2010. Pintura plàstica sobre palet de fusta reutilitzat. 62x100 de James Marr.

El Zen del Carrer 1. 2010. Fotografia 100x150. Juan Martín Zarza.

<nude+friends+at+the+lake01.jpg> + <TETRAGRAMATTON.jpg> (díptic) 2010. Mixta sobre paper i caixa de llum. 47x70. Javi Moreno.

[1] En les pàgines 48, 49 d'aquest catàleg es detallen els noms dels artistes i les exposicions col·lectives produïdes de cada certamen d'EAC.

[2] XI Concurs Trobades d'Art Contemporani. EAC 2010. Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació d'Alacant. Universitat d'Alacant. MUA. Alacant, 2010. 112 pàgines

ENCUENTROS DE ARTE CONTEMPORÁNEO. EAC 2012

I

El Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil Albert viene convocando, desde 1997, el concurso *Encuentros de Arte Contemporáneo* abierto a la participación de artistas visuales con el fin de seleccionar proyectos artísticos que muestren perspectivas innovadoras de los diferentes lenguajes artísticos de la posmodernidad, para organizar una exposición colectiva. Desde su Departamento de Arte y Comunicación Visual Eusebio Sempere y con el acrónimo EAC se han convocado XI concursos y han sido seleccionados más de ciento sesenta artistas visuales. Se han organizado 21 exposiciones colectivas[1] con una significativa participación de creativos nacionales e internacionales. La idea del certamen implica las múltiples formas de las prácticas creativas contemporáneas que articulan la complejidad de la producción artística, de ahí que en la edición número once se implementara una novedad recogida en las bases de la convocatoria determinada en una aportación económica de ocho mil euros e igualmente se subrayaba su condición de internacional.

En dicha edición, las obras premiadas[2] que forman parte de los fondos de arte del IAC Juan Gil-Albert son las siguientes:

Coordenadas de la diáspora. 2010. Instalación 320x80x30. Antonio Barea

De la *Serie Puctum la Nº IV*. 2010. Fotografía/papel vegetal. 180x210. Blanca del Río Oriol.

Man under construction (díptico). 2008. Hilo sobre papel. 100x70 c/u. Antonio Fernández Alvira.

Europa. 2008 Esferográfica/papel. 58x75. Joao Ferreira.

Sin título. 2009. Mixta/papel 152x174 de Joao Ferreira.

4x4. 2010. Pintura plástica sobre palet de madera reutilizado. 62x100 de James Marr.

El Zen de la Calle 1. 2010. Fotografía 100x150. Juan Martín Zarza

<nude+friends+at+the+lake01.jpg> + <TETRAGRAMATTON.jpg> (díptico) 2010. Mixta sobre papel y caja de luz. 47x70. Javi Moreno.

[1] En las páginas 48, 49 de este catálogo se reseñan los nombres de los artistas y las exposiciones colectivas producidas de cada certamen de EAC.

[2] XI Concurso Encuentros de Arte Contemporáneo. EAC 2010. Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert. Diputación de Alicante. Universidad de Alicante. MUA. Alicante, 2010. 112 páginas

La convocatòria d'enguany, la dotzena, manté l'accepció de Trobades d'Art Contemporani Concurs Internacional i registra tres novetats: els projectes s'han presentat en format digital i s'han enviat per correu electrònic en lloc del sistema anterior dels dossiers en paper i per correu ordinari; s'ha incrementat la dotació econòmica per a premis fins a dotze mil euros, quantitat que serà distribuïda a criteri del jurat entre les obres que formen part de l'exposició d'aquest EAC 2012; a més, en aquest certamen no s'ha indicat cap límit d'edat perquè, a proposta de la Comissió Assessora del Departament d'Art,[3] l'obra actual de qualitat conjuga el llenguatge de la contemporaneïtat, la seua praxi creativa i el procés del context artístic contemporani.

Han sigut dues-centes quatre les propostes rebudes amb diferents discursos, conceptes i plantejaments significatius en el camp de les arts plàstiques, visuals i relacionades amb la tecnologia digital que suggereixen en alguns casos la complexitat i diversitat de la mateixa producció i les pràctiques artístiques. Des de la pintura en les seues diferents modalitats i tècniques, fins al dibuix, el brodat pictòric, el patchwork, l'obra gràfica, el collage, la pictoescultura, escultura, maquetes, ceràmica i joieria. Altres mirades aporten altres llenguatges, com el de la poesia visual, la fotografia, el videoart, la videoinstal·lació, la instal·lació, les caixes de llum, la interacció, la performance i l'art digital. Els artistes aporten un ampli horitzó de continguts, temes, llocs i experiències.

La vint-i-dosena exposició de l'EAC aplega les obres dels artistes elegits pel jurat.[4] En aquesta ocasió han sigut tretze les propostes seleccionades i catorze els protagonistes, comptant que una de les propostes està realitzada per dos artistes. Desvelen el seu potencial comunicatiu a través de les seues obres i les connotacions que se'n deriven i afloren.

Les Trobades d'Art Contemporani EAC s'han convertit en un referent de l'art més actual. A partir de l'any 2004 té com a contenidor el Museu de la Universitat d'Alacant (MUA), un dels espais expositius alacantins més singulars, que es va consolidant gràcies a la creixent i important participació d'artistes i al compromís que en aquest context assumeixen la Universitat d'Alacant i l'Institut Alacantí de Cultura Juan Gil Albert;[5] per

[3] El Departament d'Art i Comunicació Visual Eusebi Sempere compta amb una important Comissió Assessora formada per Elena Aguilera, Pepe Calvo, Iluminada García Torres, Eduardo Infante, Susana Guerrero, Gertrud Gómez, María Marco, Reme Navarro, Luisa Pastor, José Luis Pérez Pont, José Piqueras, Emilio Roselló i Jesús Zuazo, artistes, crítics d'art, professors, dissenyadors i gestors.

[4] En la pàgina 50.

[5] Conveni específic signat per la presidenta de l'Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert i el rector de la Universitat d'Alacant.

La convocatoria de este año, la XII, mantiene la acepción de *Encuentros de Arte Contemporáneo* concurso internacional y registra tres novedades: los proyectos se han presentado en formato digital y se han enviado por email en lugar del sistema anterior de los dossieres en papel y por correo ordinario; se ha incrementado la dotación económica para premios hasta doce mil euros, cantidad que será distribuida a criterio del jurado entre las obras que forman parte de la exposición de este EAC 2012; además, en este certamen no se ha indicado límite de edad porque, a propuesta de la Comisión Asesora del Departamento de Arte[3], la obra actual de calidad conjuga el lenguaje de lo contemporáneo, su praxis creativa y el proceso del contexto artístico contemporáneo.

Han sido doscientas cuatro las propuestas recibidas con diferentes discursos, conceptos y planteamientos significativos en el campo de las artes plásticas, visuales y relacionadas con la tecnología digital que sugieren en algunos casos la complejidad y diversidad de la propia producción y las prácticas artísticas. Desde la pintura en sus diferentes modalidades y técnicas, al dibujo, al bordado pictórico, al patchwork, a la obra gráfica, al collage, a la pictoescultura, escultura, maquetas, cerámica y joyería. Otras miradas aportan otros lenguajes como el de la poesía visual, la fotografía, el videoarte, la video instalación, la instalación, las cajas de luz, la interacción, la performance y el arte digital. Los artistas aportan un amplio horizonte de contenidos, temas, lugares y experiencias.

La veintidós exposición del EAC reúne las obras de los artistas elegidos por el jurado[4]. En esta ocasión han sido trece las propuestas seleccionadas y catorce los protagonistas, contando con que una de ellas está realizada por dos artistas. Desvelan su potencial comunicativo a través de sus obras y las connotaciones que de ellas derivan y afloran.

Los Encuentros de Arte Contemporáneo, EAC, se han convertido en un referente del arte más actual. A partir del año dos mil cuatro tiene como contenedor el Museo de la Universidad de Alicante (MUA), uno de los espacios expositivos alicantinos más singulares, consolidándose gracias a la creciente e importante participación de artistas y al compromiso que en este contexto asumen la Universidad de Alicante y el Instituto Alicantino de

[3] El Departamento de Arte y Comunicación Visual Eusebio Sempere cuenta con una nutrida Comisión Asesora formada por Elena Aguilera, Pepe Calvo, Iluminada García Torres, Eduardo Infante, Susana Guerrero, Gertrud Gómez, María Marco, Remedios Navarro, Luisa Pastor, José Luis Pérez Pont, José Piqueras, Emilio Roselló y Jesús Zuazo, artistas, críticos de arte, profesores, diseñadores y gestores.

[4] En la página 50

això aquesta presència manifesta les expectatives més exigents i planteja l'aposta pel món de l'art contemporani, les seues correspondències i les seues mirades que contenen aquells reflexos i reflexions de l'art visual, del videoart, de la instal·lació, de la pintura, la fotografia, el dibuix, la ceràmica…, en què perfils oberts mostren el que es reflecteix com a part del lloc on se situa i, d'altra banda, es determina el que es contempla, seccionat per qui ho mira, des del seu jo intern, el seu context, les seues vivències i la seua realitat. Ací rau el seu gran interès expressiu, la seua percepció i significants.

Abans de tractar l'apartat següent vull donar les gràcies a José Luis Ferris, director del IAC Juan Gil-Albert, pel seu suport a les activitats del Departament d'Art i igualment a Carles Cortés, vicerector de Cultura, Esports i Política Lingüística de la Universitat d'Alacant per la seua aposta per l'art contemporani, al seu director de cultura, Faust Ripoll, i a l'equip tècnic del MUA amb el qual compartim el projecte. La seua professionalitat fa que siga fàcil i positiu el treball relacionat amb cada exposició.

II

El concurs d'EAC, com he comentat, té des de l'any 2004 una única exposició col·lectiva per certamen. Aquesta és la setena de les presentades en el Museu de la Universitat d'Alacant. En aquest recorregut expositiu visual han exposat més de vuitanta artistes amb una important trajectòria artística. Després de la mostra temporal queden les imatges de la inauguració i especialment el treball fet pel dissenyador de l'exposició, el relacionat amb la didàctica i les visites, així com el treball d'un catàleg cuidat amb les imatges de les peces que han format part de cadascun d'aquests EAC, així com els textos dels crítics i dels artistes.

D'altra banda, es vol subratllar, com he apuntat anteriorment, l'eficàcia del conveni per a unir sinergies i presentar la mostra EAC 2012 en la Sala Sempere del Museu de la Universitat d'Alacant. La vint-i-dosena exposició de l'EAC reuneix les obres dels artistes seleccionats pel jurat. Trece han sigut les propostes seleccionades i catorce els protagonistes, comptant que una de les propostes està realitzada per dos artistes. EAC 2012 és una mostra temporal, multidisciplinària i col·lectiva. Aquest espai comporta les modificacions necessàries, no fàcils en una exposició col·lectiva, ja que cal que s'adapte a les peces i als llenguatges expressats en cadascuna de les obres, que es conjuguen amb el discurs conceptual d'una col·lectiva en la qual

Cultura Juan Gil Albert[5]; de ahí que esta presencia manifiesta las expectativas más exigentes y plantea la apuesta por el mundo del arte contemporáneo, sus correspondencias y sus miradas que contienen aquellos reflejos y reflexiones de lo visual, del videoarte, de la instalación, de la pintura, la fotografía, el dibujo, la cerámica… donde perfiles abiertos muestran lo reflejado como parte del lugar donde se ubica y de otro lado se determina lo contemplado, seccionado por quien lo mira, y desde donde, su yo interno, su contexto, sus vivencias y su realidad. De ahí su gran interés expresivo, su percepción y significantes.

Antes de tratar el siguiente apartado quiero dar las gracias a José Luis Ferris, director del IAC Juan Gil-Albert, por su apoyo a las actividades del departamento de Arte e igualmente a Carles Cortés, vicerrector de Cultura, Deportes y Política Lingüística de la Universidad de Alicante por su apuesta por el arte contemporáneo, a su director de cultura Faust Ripoll y al equipo técnico del MUA con el que compartimos el proyecto. Su profesionalidad hace que sea fácil y positivo el trabajo relacionado con cada exposición.

II

El concurso de EAC, como he comentado, tiene desde el año 2004 una única exposición colectiva por certamen. Ésta es la séptima de las presentadas en el Museo de la Universidad de Alicante. En este recorrido expositivo-visual han expuesto más de ochenta artistas de significada trayectoria artística. Tras la muestra temporal quedan las imágenes de la inauguración y especialmente el trabajo realizado por el diseñador de la exposición, lo relacionado con la didáctica y las visitas así como el trabajo de un catálogo cuidado con las imágenes de las piezas que han formado parte de cada uno de esos EAC así como los textos de los críticos y de los artistas.

Por otra parte se quiere señalar, como he apuntado anteriormente, la eficacia del convenio para unir sinergias y presentar la muestra EAC 2012, en ésta ubicada, en la *Sala Sempere* del Museo de la Universidad de Alicante. La veintidós exposición del EAC reúne las obras de los artistas seleccionados por el jurado. Trece han sido las propuestas seleccionadas y catorce los protagonistas, contando con que una de ellas está realizada por dos artistas. EAC 2012 es una muestra temporal, multidisciplinar y colectiva. Dicho espacio conlleva las modificaciones necesarias, no fáciles en una exposición colectiva, ya que precisa adaptarse a las piezas y a los lenguajes expresados en cada una de las obras, a lo que se une el

[5] Convenio específico firmado por la Presidenta del Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert y el Rector de la Universidad de Alicante.

es compta amb la professionalitat i el bon treball de l'equip del MUA.

Obres que, d'una banda, tradueixen i generen un espai individual i, d'una altra, despleguen més d'una mirada, més d'una pregunta amb una coherència focalitzada, interessant i atraient en el lloc on el marges conceptuals s'obrin, es modifiquen amb la mirada de cada espectador. Exposició com a laboratori obert a les diverses tesis de la contemporaneïtat que malden per trencar els límits, les fronteres de l'art actual. Es tracta, doncs, d'una manifestació intel·lectual i visual que arma i incrementa el diàleg de l'obra amb el receptor dins d'un circuit obert a l'art que desvela la força de cada obra que s'expandeix i es concentra en el seu espai. Cada individu és un generador capaç de construir la seua experiència i reconèixer-se en el lloc que ocupa avui l'art de la postmodernitat.

III

EAC 2012, a banda de l'exposició i les seues visites didàctiques, aporta més d'una mirada en el seu concepte segmentat per cadascuna de les obres i en el seu espai que podem relacionar amb els polisèmics discursos de l'art.

Darrere, dins i davant de l'obra, les fronteres són fluïdes, l'artista, la seua realitat i la del seu context, el seu món, les seues inquietuds i vivències des de les quals extrau les seues pròpies experiències estètiques i les seues aportacions conceptuals a la potencialitat de l'obra.

Diferents idees i diverses realitats es conjuguen en la creació contemporània i en les trobades amb les obres, els crítics d'art i els especialistes.

L'endemà de la inauguració, el vint-i-nou de novembre, es dedicarà una jornada a l'art contemporani en el Museu de la Universitat d'Alacant. Començarà amb una visita a l'exposició que es vol oberta al debat, a l'anàlisi i a la reflexió amb Álvaro de los Ángeles i seguirà amb les aportacions de Lorena Amorós, Tatiana Sentamans, Javier Marroquí, David Arlandis i el públic. Temes d'avui que han de provocar una anàlisi, una reflexió, una línia amb la intenció de parlar i tractar d'un tema candent, el de l'art contemporani.

Juana María Balsalobre

discurso conceptual de una colectiva en la que se cuenta con la profesionalidad y el buen hacer del equipo del MUA.

Obras que traducen y generan un espacio individual por un lado y por otro despliegan más de una mirada, más de una pregunta con una coherencia focalizada, interesante y atrayente en el lugar donde los bordes conceptuales se abren, se modifican con la mirada de cada espectador. Exposición como laboratorio abierto a las diversas tesis de la contemporaneidad que tratan de romper los limites, los bordes del arte actual. Se trata pues de una manifestación intelectual y visual que arma e incrementa el diálogo de la obra con el receptor dentro de un circuito abierto al arte que desvela la fuerza de cada obra que se expande y se concentra en su espacio. Cada individuo es un generador capaz de construir su experiencia y reconocerse en el lugar que ocupa hoy el arte de la posmodernidad.

III

EAC 2012, además de la exposición y sus visitas didácticas, aporta más de una mirada en su concepto segmentado por cada una de las obras y en su espacio que podemos relacionar con los polisémicos discursos del arte.

Detrás, dentro y delante de la obra las fronteras son fluidas, el artista, su realidad y la de su contexto, su mundo, sus inquietudes y vivencias desde las que extrae sus propias experiencias estéticas y sus aportaciones conceptuales a la potencialidad de su obra.

Diferentes ideas y diversas realidades se conjugan en la creación contemporánea y en los encuentros con las obras, los críticos de arte y los especialistas.

El día después de la inauguración, el veintinueve de noviembre, se dedicará una jornada al arte contemporáneo en el Museo de la Universidad de Alicante. Se iniciará con una visita a la exposición que se plantea abierta al debate, al análisis y a la reflexión con Álvaro de los Ángeles y seguirá con las aportaciones de Lorena Amorós, Tatiana Sentamans, Javier Marroquí, David Arlandis y el público. Temas de hoy que deben provocar un análisis, una reflexión, una línea con la intención de hablar y tratar de un tema candente, el del arte contemporáneo.

Juana María Balsalobre

UNA APOSTA PER LA RESISTÈNCIA

Qualsevol certamen o convocatòria d'art contemporani que arriba a la dotzena edició és sempre un senyal inequívoc de perseverança i resistència. Si a més aquesta es produeix l'any 2012, amb ja quasi cinc anys de crisi financera a les esquenes, que està deixant els recursos econòmics culturals (i també els educatius i sanitaris) en xifres més pròpies d'èpoques passades, el valor i el mèrit és encara major. A tot el que s'ha dit cal afegir encara una altra qüestió doble: que l'objectiu a què estan destinades d'aquestes ajudes és per a adquirir art contemporani i que el seu radi d'acció és internacional; dues qüestions que desafien realment la llei de la gravetat del moment actual, raó per la qual hauríem de resignar-nos a emigrar fora d'aquest país (i que en efecte cada vegada es troba més buit de ments pensants) o bé sotmetre'ns a una tortura *ad infinitum* basada en el menysteniment cap a qualsevol activitat o treballador cultural.

En l'article titulat *La imaginación recortada*[1] l'escriptor Javier Marías citava dues frases que podem fer pròpies. Si bé el seu raonament anava dirigit a la tasca dels escriptors en general i de la literatura en particular, aquestes escauen perfectament en el nostre àmbit artístic. La primera, del liberal irlandés Edmund Burke, diu així: "No desespereu mai; i si desespereu, continueu treballant". La segona, d'Isak Dinesen: "Totes les penes es poden suportar si es converteixen en una història". La de Burke ens recorda, ara més que mai, que el camí és llarg i no necessàriament agradable. La segona, que gràcies a la creació podrem suportar qualsevol contrarietat, fins i tot aquest camí llarg i gens agradable. Si la primera, en l'àmbit de la creació i producció artística, ens encamina directament a una precarietat cada vegada més evident, esperem que passatgera, amb la segona podem elaborar la teoria i el relat aproximat d'aquella eventualitat. La veu d'ànim a no desesperar construeix, per si en efecte desesperem, una altra veu: la de "continuar treballant".

[1] *El País Setmanal*, 14 d'octubre de 2012. Es pot llegir en el blog de l'escriptor: http://javiermariasblog.wordpress.com/2012/10/14/la-zona-fantasma-14-de-octubre-de-2012-la-imaginacion-recortada/

UNA APUESTA POR LA RESISTENCIA

Cualquier certamen o convocatoria de arte contemporáneo que arriba a su decimosegunda edición es siempre una señal inequívoca de perseverancia y resistencia. Si además ésta se produce en el año 2012, con ya casi cinco años de crisis financiera a nuestras espaldas, que está dejando los recursos económicos culturales (y también los educativos y sanitarios) en cifras más propias de épocas pasadas, el valor y el mérito es aún mayor. A todo lo dicho cabe añadir aún otra cuestión doble: que el objeto destino de esas ayudas es para adquirir arte contemporáneo y que su radio de acción es internacional; dos cuestiones que desafían realmente la ley de la gravedad del momento actual, por el que deberíamos resignarnos a emigrar fuera de este país (y que en efecto cada vez se encuentra más vacío de mentes pensantes) o bien someternos a una tortura *ad infinitum* basada en el ninguneo hacia cualquier actividad o trabajador/a cultural.

En el artículo titulado *La imaginación recortada*[1], el escritor Javier Marías citaba dos frases que podemos hacer propias. Si bien su razonamiento iba dirigido a la labor de los escritores en general y de la literatura en particular, éstas calzan perfectamente en nuestro ámbito artístico. La primera, del liberal irlandés Edmund Burke, dice así: "No desesperéis jamás; y si desesperáis, seguid trabajando". La segunda, de Isak Dinesen: "Todas las penas pueden soportarse si se convierten en una historia". La de Burke nos recuerda, ahora más que nunca, que el camino es largo y no necesariamente agradable. La segunda, que gracias a la creación, podremos soportar cualquier contrariedad, incluso ese camino largo y nada agradable. Si la primera, en el ámbito de la creación y producción artística, nos encamina directamente a una cada vez más evidente precariedad, esperemos que pasajera, con la segunda podemos elaborar la teoría y el relato aproximado de esa eventualidad. La voz de ánimo a no desesperar construye, por si en efecto desesperamos, otra voz: la de "seguir trabajando".

[1] *El País Semanal*, 14 de octubre de 2012. Puede leerse en el blog del escritor: http://javiermariasblog.wordpress.com/2012/10/14/la-zona-fantasma-14-de-octubre-de-2012-la-imaginacion-recortada/

A propòsit de l'apurada situació laboral que es viu a Espanya i a la Comunitat Valenciana en l'àmbit de la cultura, elaborar relats és una clara mostra de resistència dirigida a continuar actius, a no desesperar. Per tant, és mera retòrica preguntar-se pel tipus d'obres que fan els artistes en períodes de crisi? És d'alguna manera diferent de la que farien en altres moments, diguem-ne, menys severs? De fet, és la construcció d'aquests relats un escut per a la resistència? Seria apropiat per a la construcció d'aquells relats tenir sempre present la realitat del context?

Les tretze propostes seleccionades per l'Institut Juan Gil-Albert per a adquisició d'obra representen una bona mostra de la pluralitat d'estils i tècniques que conviuen en l'art contemporani. Això, dit així, no desvela res que no estiga aportant l'àmbit mateix en el seu conjunt, però sí que ho situa en un possible centre d'influència, el de la complexitat del mitjà. L'art contemporani es defineix precisament per la dificultat de la seua definició, per la contrarietat als límits imposats i per l'avanç en totes direccions dels seus pressupòsits.

Antonio Barea (Alacant, 1985) analitza la qüestió geopolítica des de la configuració d'uns "mapes invisibles" on els elements estan però no són el que semblen ser. Els mapes són realment varetes clavades sobre superfícies polides d'alumini i estan conformades a manera de banderes, substituïdes les seues teles per pàgines d'una guia de carreteres: la importància del trajecte substitueix la identitat nacional. El seu treball és una síntesi de la complexitat cartogràfica i, encara que aprofundeix en la tendència actual de treballar el territori des del plantejament gràfic, remarca la qüestió geogràfica i política, evitant caure en plantejaments suats. Els *mapes invisibles* generen formes semblants a països, encara que mostrats com a illes, exempts dels seus països veïns, la qual cosa ajuda a entendre'ls com a estudis de cas particulars i on s'entreveu la metamorfosi de la globalització.

Aram Dervent (Bujumbura, Burundi, 1949) és un fotògraf d'origen africà establit a París que compta amb una llarga i sòlida trajectòria. Per a aquesta ocasió, presenta les fotografies *Línea II* i *Línia V*, de la serie *Horitzó.* En aquestes es mostren paisatges reflectits en l'aigua voltejats horitzontalment, de manera que el reflex queda dalt i el paisatge original funciona com si en realitat estiguera reflectint-se. La seua producció fotogràfica enfronta la realitat i la seua posada en escena com un revers inseparable; de fet, com si fóra ja impossible pensar l'una sense l'altra, en una societat on la realitat i la ficció han acabat simultaniejant-se. La netedat de les imatges evoca una certa fascinació pels paisatges

A propósito de la apurada situación laboral que se vive en España y en la Comunitat Valenciana en el ámbito de la cultura, elaborar relatos es una clara muestra de resistencia encaminada a seguir activos, a no desesperar. Por lo tanto ¿es mera retórica preguntarse por el tipo de obras que realizan los artistas en períodos de crisis? ¿Es de algún modo diferente a la que harían en otros momentos, digamos, menos severos? De hecho, ¿es la construcción de estos relatos un escudo para la resistencia? ¿Sería apropiado para la construcción de esos relatos tener siempre presente la realidad del contexto?

Las trece propuestas seleccionadas por el Instituto Juan Gil-Albert para adquisición de obra representan una buena muestra de la pluralidad de estilos y técnicas que conviven en el arte contemporáneo. Esto, dicho así, no desvela nada que no esté aportando el propio ámbito en su conjunto, pero sí lo sitúa en un posible centro de influencia, el de la complejidad del medio. El arte contemporáneo se define precisamente por la dificultad de su definición, por la contrariedad a los límites impuestos y por el avance en todas direcciones de sus presupuestos.

Antonio Barea (Alicante, 1985) analiza la cuestión geopolítica desde la configuración de unos "mapas invisibles" donde los elementos están pero no son lo que parecen ser. Los mapas son realmente varillas clavadas sobre superficies pulidas de aluminio y están conformadas a modo de banderas, sustituidas sus telas por páginas de una guía de carreteras: la importancia del trayecto sustituye la identidad nacional. Su trabajo es una síntesis de la complejidad cartográfica y, aunque ahonda en la tendencia actual de trabajar el territorio desde el planteamiento gráfico, remarca la cuestión geográfica y política, evitando caer en planteamientos manidos. Los *mapas invisibles* generan formas semejantes a países, aunque mostrados como islas, exentos de sus países vecinos, lo que ayuda a entenderlos como estudios de caso particulares y donde se atisba la metamorfosis de la globalización.

Aram Dervent (Bujumbura, Burundi, 1949) es un fotógrafo de origen africano afincado en París, que cuenta con una larga y sólida trayectoria. Para esta ocasión, presenta las fotografías *Línea II* y *Línea V*, de la serie *Horizonte.* En ellas se muestran paisajes reflejados en el agua volteados horizontalmente, de modo que el reflejo queda arriba y el paisaje original funciona como si en realidad estuviera reflejándose. Su producción fotográfica enfrenta la realidad y su puesta en escena como un reverso inseparable; de hecho, como si fuera ya imposible pensar una sin la otra, en una sociedad donde la realidad y la ficción han acabado simultaneándose. La pulcritud de las imágenes evoca una cierta fascinación

i il·luminacions flamenques, al Wermeer, característiques ja mostrades en interessants sèries altres igualment.

L'obra *Spleen* de **Carlos Maté** (Burgos, 1970) rememora una certa tradició estètica baudeleriana que es concreta en una urna de vidre amb base de fusta que conté una peça de metall i brodats tèxtils. El detallisme del contingut interior d'aquesta obra o d'unes altres, com la titulada explícitament *Les flors del mal*, sembla ser una característica pròpia del seu treball, a mig camí entre l'art i el disseny, on les dues disciplines es troben en la presència i disfuncionalitat de l'objecte. Mentre el disseny vehicula la seua raó de ser en la instrumentalització de les formes destinades a facilitar les tasques, l'art persegueix la complicació de les interpretacions a través d'un sol gest formal. Les seues obres inciten a reflexionar entre línies, encara potser en un estat inicial d'un procés que s'aventura més extens i de més envergadura.

Christian Bagnat (Cipolleti, Argentina, 1973) fa inquietants dibuixos amb llapis o carbó, habitats per personatges funambulescos i espais definits per les emocions que imposen els títols. El dibuix ací presentat, de grans proporcions i que té el sinestèsic títol *Un bosc lent*, obliga a detenir-se en les seues formes, en allò que es deixa intuir però que a penes queda esbossat o que es fa al marge de la dimensió real del paper o suport. Semblaria que l'espai no usat de la superfície eclipsara la mateixa presència del dibuix, que es reivindica sense més per l'excel·lent combinació d'atracció i repel·lència que infonen la gestualitat dels seus traços o la presència dels seus personatges. La narrativitat assignada a un mitjà com el dibuix adquireix ací presència pròpia, com un personatge principal que habita cadascun dels seus exercicis.

Les imatges titulades *Roda de reconeixement nocturn* de **David Latorre Jubero** (Osca, 1973) representen de manera prototípica la fotografia escenogràfica. Una sala, aparentment d'espera, amb cadires pintades de colors fosforescents, banyades amb llum negra i amb portes a banda i banda de l'estança, queda il·luminada per l'efecte de la llum sobre la pintura. La nocturnitat del títol i de l'aspecte general qüestiona si la roda de reconeixement respon a un àmbit policial, hagut de precisament a l'ús de colors cridaners. En efecte, com ocorre en part de la seua obra, els llocs escollits són presons o espais de control i vigilància en els quals l'artista intervé. L'acció sobre els espais i la fotografia posterior convergeixen en el qüestionament de les conductes que

por los paisajes e iluminaciones flamencas, a lo Wermeer, características ya mostradas en otras igualmente interesantes series.

La obra *Spleen* de **Carlos Maté** (Burgos, 1970) rememora una cierta tradición estética baudeleriana que se concreta en una urna de cristal con base de madera que contiene una pieza de metal y bordados textiles. El detallismo del contenido interior de esta obra o de otras, como la titulada explícitamente *Las flores del mal*, parece ser una característica propia de su trabajo, a medio camino entre el arte y el diseño, donde ambas disciplinas se encuentran en la presencia y disfuncionalidad del objeto. Mientras el diseño vehicula su razón de ser en la instrumentalización de las formas destinadas a facilitar las tareas, el arte persigue la complicación de las interpretaciones a través de un solo gesto formal. Sus obras incitan a reflexionar entre líneas, todavía quizás en un estado inicial de un proceso que se aventura más extenso y de mayor envergadura.

Christian Bagnat (Cipolleti, Argentina, 1973) realiza inquietantes dibujos con lápiz o carbón, habitados por personajes funambulescos y espacios definidos por las emociones que imponen los títulos. El dibujo aquí presentado, de grandes proporciones y que porta el título sinestésico *Un bosque lento*, obliga a detenerse en sus formas, en aquello que se deja intuir pero que apenas queda esbozado o que se realiza al margen de la dimensión real del papel o soporte. Pareciera que el espacio no empleado de la superficie eclipsara la propia presencia del dibujo, que se reivindica sin más por la excelente combinación de atracción y repelencia que infunden la gestualidad de sus trazos o la presencia de sus personajes. La narratividad asignada a un medio como el dibujo adquiere aquí presencia propia, como un personaje principal que habita cada uno de sus ejercicios.

Las imágenes tituladas *Rueda de reconocimiento nocturno* de **David Latorre Jubero** (Huesca, 1973) representan de manera prototípica la fotografía escenográfica. Una sala, aparentemente de espera, con sillas pintadas de colores fosforescentes, bañadas con luz negra y puertas a ambos lados de la estancia, queda iluminada por el efecto de la luz sobre la pintura. La nocturnidad del título y del aspecto general cuestiona si la rueda de reconocimiento responde a un ámbito policial, debido precisamente al uso de colores llamativos. En efecto, como ocurre en parte de su obra, los lugares escogidos son prisiones o espacios de control y vigilancia en los que el artista interviene. La acción sobre los espacios y la fotografía posterior convergen en el cuestionamiento

determinats espais plantegen, tant per la seua morfologia com pels seus usos.

Ferran Gisbert Carbonell (Alcoi, 1982) està realitzant una obra pictòrica que inclou dins de la seua sobrietat formal la coexistència d'elements derivats de diferents estils pictòrics. Alguns aspectes de l'Op Art, del Pop, de la pintura d'acció, queden reflectits en el seu quadres i conformen la relació que qualsevol pràctica artística té amb el seu passat. El quadre seleccionat en aquesta ocasió, de la sèrie *Temple*, presenta una composició de franges verticals que cauen com un dens cortinatge de colors neutres. També pot ser interpretat com una successió de feixos de llum que penetren la foscor o, atès el títol, els reflexos que travessen un vidre i que s'organitzen per a descendir a l'uníson. Les referències al treball de Sean Scully, per exemple, que en aquesta obra semblen essencials, es fan pròpies i són mostrades com a partícips del seu propi *modus operandi*. En qualsevol cas, la interpretació es topa amb una màxima: la pintura resol les possibles influències amb la presència contundent de la seua tècnica en acció.

En un altre sentit ben diferent, les fotografies que formen part de la sèrie *Backstage*, de **José Luis de la Parra** (Valladolid, 1975), responen a un tipus de sèrie que fa pròpia la frase de Jean-François Chevrier que diu que "la imatge iguala el que agrupa". Aquesta senzilla frase aglutina una manera de pensar la imatge i l'aspecte fotogràfic. En aquest cas, diferents espais, des de sales d'art fins a museus, passant per estands o recintes firals, s'han fotografiat en el moment de preparació d'un esdeveniment. Més que el *backstage* del que està ocorrent, és el moment previ a la utilització i acció d'aquell espai, un *impasse* entre l'observació i l'acció. En aquestes dues imatges, les peanyes voltejades perquè els seus costats puguen ser pintats més còmodament representen escenes preparatòries, anunciadores d'un succés destinat a la posada en escena del comerç o de l'espectacle.

Juana González Rodríguez (Puertollano, Ciudad Real, 1972) presenta amb el quadre *Empelt en fluorescència mecànica* un desconcertant imaginari. Hi trobem una dona nua de cintura cap amunt immersa en una espècie de bassa mentre, encorbada, arrossega un raspall allargat, com netejant o traient aigua. Una sèrie d'elements acumulats, a la seua dreta, fan referència a la fluorescència mecànica dels electrodomèstics. Una branca d'arbre es transforma en un objecte d'aura electritzant que corona la pira d'objectes, mentre al voltant d'aquesta escena surrealista, un paisatge mostra un camp de blat i un cel blau amb núvols com

de las conductas que determinados espacios plantean, tanto por su morfología como por sus usos.

Ferran Gisbert Carbonell (Alcoi, 1982) está realizando una obra pictórica que incluye dentro de su sobriedad formal, la coexistencia de elementos derivados de diferentes estilos pictóricos. Algunos aspectos del Op Art, del Pop, de la pintura de acción quedan reflejados en su cuadros y conforman la relación que cualquier práctica artística posee con su pasado. El cuadro seleccionado en esta ocasión, de la serie *Templo*, presenta una composición de franjas verticales que caen como un denso cortinaje de colores neutros. También puede ser interpretado como una sucesión de haces de luz que penetran la oscuridad o, dado el título, los reflejos que atraviesan un cristal vidriado y que se organizan para descender al unísono. Las referencias al trabajo de Sean Scully, por ejemplo, que en esta obra parecen esenciales, se hacen propias y son mostradas como partícipes de su propio modus operandi. En cualquier caso, la interpretación se topa con una máxima: la pintura resuelve las posibles influencias con la presencia contundente de su técnica en acción.

En otro sentido bien distinto, las fotografías que forman parte de la serie *Backstage*, de **José Luis de la Parra** (Valladolid, 1975) responden a un tipo de serie que hace propia la frase de Jean-François Chevrier que dice que "la imagen iguala lo que agrupa". Esta sencilla frase aglutina un modo de pensar la imagen y lo fotográfico. En este caso, diferentes espacios, desde salas de arte a museos, pasando por stands o recintos feriales, se han fotografiado en el momento de preparación de un evento. Más que el *backstage* de lo que está ocurriendo, es el momento previo a la utilización y acción de ese espacio, un impasse entre la observación y la acción. En estas dos imágenes, las peanas volteadas para que sus lados puedan ser pintados más cómodamente, representan escenas preparatorias, anunciadoras de un suceso destinado a la puesta en escena del comercio o del espectáculo.

Juana González Rodríguez (Puertollano, Ciudad Real, 1972) presenta con el cuadro *Injerto en fluorescencia mecánica* un desconcertante imaginario. En él encontramos una mujer desnuda de cintura para arriba inmersa en una especie de balsa mientras, encorvada, arrastra un cepillo alargado, como limpiando o achicando agua. Una serie de elementos acumulados, a su derecha, hacen referencia a la fluorescencia mecánica de los electrodomésticos. Una rama de árbol se transforma en un objeto de aura electrizante que corona la pira de objetos, mientras alrededor de esta escena surrealista, un paisaje muestra un campo de trigo y

de cotó. Aquest quadre habita un territori de sentit incert, però queda clara la reivindicació del treball i la tasca de la dona dins del context domèstic. Resulta interessant l'exteriorització d'una tasca mantinguda quasi sempre dins dels murs de la casa i que, ací, volem veure d'aquesta manera, es visibilitza.

Els dibuixos de **Julio López Tornel** (València, 1984), en un altre sentit, generen una relació vinculant entre art i ciència. Tot dibuix planteja un exercici de minuciositat que pot entroncar-se amb l'avaluació més o menys objectiva, si més no prèviament, d'una anàlisi científica. Els resultats de les dues pràctiques, però, se saben diametralment oposats, ja que on en una s'espera transparència i certesa, en l'altra es valora la subjectivitat i la diferència. En el cas dels dibuixos seleccionats, són clares les referències a aspectes orgànics i successions de cossos no recognoscibles però amb traces i sistemes que pogueren funcionar com a organismes vius. La utilització de la línia sensible, en ocasions fins i tot feble, afig major sensació de moviment, cosa que apunta a la vitalitat de les seues partícules aïllades i separades de l'organisme central.

Amb la col·laboració conjunta dels artistes **Keke Vilabelda** (València, 1986) / **Kalo Vicent García** (València, 1965) es replanteja la noció d'autoria. En aquest cas, el pintor Keke Vilabelda i el fotògraf Kalo Vicent combinen les seues intencions per a presentar el projecte *The Long Voyage*, que es compon d'unes 90 peces entre pintures, fotografies, projeccions de vídeo i escultures. El plantejament de la col·laboració conjunta és el recorregut, el trajecte a través del territori, la noció d'espai i les petjades temporals. Cada artista aporta la seua visió i té, com en un joc pensat per a dos participants, la possibilitat de generar obres pròpies que convisquen amb les realitzades per l'altre. El gran viatge no pot ser un altre que el de la pròpia vida, l'existència mantinguda entre pintures de carreteres nevades i quasi ocultes, i les imatges fotogràfiques de la construcció industrial i l'acció de la mà de l'home sobre el paisatge.

Els vídeos de **Lois Patiño** (Vigo, 1983) reflexionen sobre la manera de representació de la naturalesa, incloent-hi alguns fenòmens naturals que s'hi esdevenen. En *Muntanya en ombra*, escenes generals presenten vistes d'una muntanya nevada i l'acció de les persones esquiant o caminant des de lluny, movent-se com éssers persistents. A poc a poc, l'escena va quedant-se fosca, i el contrast entre les parts amb neu i les roques grisenques va unificant-se fins a desaparèixer. En les obres *Na vibración da auga* i *Na vibración da terra*, els paisatges naturals registrats,

un cielo azul con nubes como de algodón. Este cuadro habita un territorio de sentido incierto, pero queda clara la reivindicación del trabajo y la labor de la mujer dentro del contexto doméstico. Resulta interesante la exteriorización de una tarea mantenida casi siempre dentro de los muros de la casa y que, aquí, queremos ver de esta manera, se visibiliza.

Los dibujos de **Julio López Tornel** (Valencia, 1984), en otro sentido, generan una relación vinculante entre arte y ciencia. Todo dibujo plantea un ejercicio de minuciosidad que puede entroncarse con la evaluación más o menos objetiva, siquiera previamente, de un análisis científico. Los resultados de ambas prácticas, sin embargo, se saben diametralmente opuestos, pues donde en una se espera transparencia y certeza, en la otra se valora la subjetividad y la diferencia. En el caso de los dibujos seleccionados, son claras las referencias a aspectos orgánicos y sucesiones de cuerpos no reconocibles pero con trazas y sistemas que pudieran funcionar como organismos vivos. La utilización de la línea sensible, en ocasiones incluso débil, añade mayor sensación de movimiento, lo que apunta a la vitalidad de sus partículas aisladas y separadas del organismo central.

Con la colaboración conjunta de los artistas **Keke Vilabelda** (Valencia, 1986) / **Kalo Vicent García** (Valencia, 1965) se replantea la noción de autoría. En este caso, el pintor Keke Vilabelda y el fotógrafo Kalo Vicent combinan sus intenciones para presentar el proyecto *The Long Voyage*, que se compone de unas 90 piezas entre pinturas, fotografías, proyecciones de vídeo y esculturas. El planteamiento de la colaboración conjunta es el recorrido, el trayecto a través del territorio, la noción de espacio y las huellas temporales. Cada artista aporta su visión y dispone, como en un juego pensado para dos participantes, la posibilidad de generar obras propias que convivan con las realizadas por el otro. El gran viaje no puede ser otro que el de la propia vida, la existencia mantenida entre pinturas de carreteras nevadas y casi ocultas, y las imágenes fotográficas de la construcción industrial y la acción de la mano del hombre sobre el paisaje.

Los vídeos de **Lois Patiño** (Vigo, 1983) reflexionan sobre el modo de representación de la naturaleza, incluyendo algunos fenómenos naturales que en ella acontecen. En *Montaña en sombra*, escenas generales presentan vistas de una montaña nevada y la acción de las personas esquiando o andando desde lejos, moviéndose como seres persistentes. Poco a poco, la escena va quedándose oscura, y el contraste entre las partes con nieve y las rocas parduzcas va unificándose hasta desaparecer. En las

sempre mostrant-se des de la distància i sense intervenció directa per part de l'autor, es comporten com un díptic. Tant l'aigua com la terra responen a reaccions bàsiques de la naturalesa, aspectes que interessen poderosament Lois Patiño, documentalista d'una aguda visió, l'obra videogràfica del qual s'assenta còmodament entre zones derivades del documental de creació contemporani, el videoart i els plantejaments més narratius, encara que sense la linealitat característica del cinema de ficció. L'aspecte principal de la seua producció sembla presentar-nos com a artificiosos o inusuals els mateixos moviments i reaccions de la naturalesa.

María María Acha-Kutscher (Lima, 1968) és una artista visual feminista que compagina el seu treball com a fotògrafa i documentalista amb la de gestora i activista. En la sèrie de *collages* fotogràfics *365 Days*, la presència femenina ocupa llocs reals i fantasiosos, extrets de la realitat, de l'arxiu i del cinema per a vindicar la seua presència en el món, tantes vegades menystinguda. Cadascun dels *collages* està produït en paper fotogràfic de cotó d'11 x 8,5cm i conforma un mur de mesures variables. En aquesta ocasió la longitud arriba als tres metres, però pot presentar-lo de fins a sis metres. La combinació de les imatges al llarg d'aquestes 365 escenes ofereix aire net sobre la realitat femenina, encara molt enrarida de llarg a llarg del planeta. Entre altres treballs de l'artista destaca el documental *Exiliadas*, que arreplega testimonis de dones espanyoles que van marxar amb les seues famílies a Mèxic quan eren xiquetes.

Xavier Monsalvatje (Godella, Valencia, 1965) presenta l'obra *For God's sake*, feta en pisa i pintada amb blau cobalt usant la tècnica sota coberta. Es compon de dues peces i està tornejada pels ceramistes el *Chinche* i Juan Ortí, fet que aporta l'ingredient del treball col·laboratiu. Monsalvatje posseeix una gran tècnica gràfica i els motius comuns en les seues obres són les escenes de ciutats en el període d'industrialització. La peremptorietat de la ceràmica i la seua voluntat de permanència converteix les imatges en escenes clàssiques; mentre que el seu estil gràfic, de marcat caràcter mediterrani, representa una actualització de la tradició gràfica ceràmica. La combinació de les formes de la peça, amb clares referències a les ximeneres industrials, i els dibuixos de complexos organigrames i escenes narratives quasi futuristes, generen una combinació d'elements autèntica i repleta de situacions suggeridores.

Álvaro de los Ángeles

obras *Na vibración da auga* y *Na vibración da terra*, los paisajes naturales registrados, siempre mostrándose desde la distancia y sin intervención directa por parte del autor, se comportan con un díptico. Tanto el agua como la tierra responden a reacciones básicas de la naturaleza, aspectos que interesan poderosamente a Lois Patiño, documentalista de una aguda visión, cuya obra videográfica se asienta cómodamente entre zonas derivadas del documental de creación contemporáneo, el video arte y los planteamientos más narrativos, aunque sin la linealidad característica del cine de ficción. El aspecto principal de su producción parece presentarnos como artificioso o inusual los propios movimientos y reacciones de la naturaleza.

María María Acha-Kutscher (Lima, 1968) es una artista visual feminista que compagina su labor como fotógrafa y documentalista con la de gestora y activista. En la serie de collages fotográficos *365 Days*, la presencia femenina ocupa lugares reales y fantasiosos, extraídos de la realidad, del archivo y del cine para vindicar su presencia en el mundo, tantas veces menospreciada. Cada uno de los collages está producido en papel fotográfico de algodón de 11 x 8'5cm y conforma un muro de medidas variables. En esta ocasión la longitud alcanza los tres metros, pero puede presentarse de hasta seis metros. La combinación de las imágenes a lo largo de esas 365 escenas ofrece aire limpio sobre la realidad femenina, todavía muy enrarecida a lo largo y ancho del planeta. Entre otros trabajos de la artista destaca el documental *Exiliadas*, que recoge testimonios de mujeres españolas que marcharon con sus familias a México cuando eran niñas.

Xavier Monsalvatje (Godella, Valencia, 1965) presenta la obra *For God's sake*, realizada en loza y pintada con azul cobalto empleando la técnica bajo cubierta. Se compone de dos piezas y está torneada por los ceramistas "El Chinche" y Juan Ortí, lo que aporta el ingrediente del trabajo colaborativo. Monsalvatje posee una gran técnica gráfica y los motivos comunes en sus obras son las escenas de ciudades en el período de industrialización. La perentoriedad de la cerámica y su voluntad de permanencia convierte las imágenes en escenas clásicas; mientras que su estilo gráfico, de marcado carácter mediterráneo, representa una actualización de la tradición gráfica cerámica. La combinación de las formas de la pieza, con claras referencias a las chimeneas industriales, y los dibujos de complejos organigramas y escenas narrativas casi futuristas, generan una combinación de elementos auténtica y repleta de situaciones sugerentes.

Álvaro de los Ángeles

XII EAC

XII CONCURSO ENCUENTROS DE ARTE CONTEMPORÁNEO

MARÍA MARÍA ACHA-KUTSCHER. CHRISTIAN BAGNAT. ANTONIO BAREA. JOSÉ LUIS DE LA PARRA. ARAM DERVENT. FERRAN GISBERT. JUANA GONZÁLEZ. DAVID LATORRE. JULIO LÓPEZ. CARLOS MATÉ. XAVIER MONSALVATJE. LOIS PATIÑO. KEKE VILABELDA & KALO VICENT

MARÍA MARÍA ACHA-KUTSCHER

www.antimuseo.org/mariamaria

365 DAYS consisteix en una instal·lació de 365 collages fotogràfics digitals de petit format, creats a manera de diari, en la qual Acha-Kutscher ha reflexionat al llarg d'un any complet -entre 2011 i 2012- sobre la condició femenina.
La instal·lació forma part del projecte WOMANKIND, una extensa sèrie de collages fotogràfics digitals, creats a partir d'imatges d'arxiu, d'Internet, revistes, llibres i fotografies preses per l'artista. Estan ambientats sobretot en dos dels esdeveniments més importants en la història de les dones, el moviment sufragista britànic de principi del segle XX i la introducció massiva de la píndola anticonceptiva els anys 60, els quals contribueixen considerablement a l'emancipació de la dona i transformen la seua relació amb els homes.
En WOMANKIND hi ha una resignificació de les imatges amb què des de la invenció de la fotografia s'ha anat construint la història de les dones, les quals normalment han aparegut relegades a un segon pla, dins de relats hegemònics de caire paternalista. Els collages rescaten una memòria històrica femenina que reflecteix tant la seua lluita política com la complexitat del seu món privat.

La producció d'aquesta sèrie ha sigut possible gràcies al suport de les Ajudes a la Producció en Arts Plàstiques 2012 de la Comunitat de Madrid.

365 DAYS consiste en una instalación de 365 collages fotográficos digitales de pequeño formato, creados a modo de diario, en el que Acha-Kutscher ha reflexionado a lo largo de un año completo -entre 2011 y 2012- sobre la condición femenina.
La instalación forma parte del proyecto WOMANKIND, una extensa serie de collages fotográficos digitales, creados a partir de imágenes de archivo, de Internet, revistas, libros y fotografías tomadas por la artista. Están ambientados sobre todo en dos de los eventos más importantes en la historia de las mujeres, el movimiento sufragista británico de principios de siglo XX y la introducción masiva de la pastilla anticonceptiva en los años 60, los cuales contribuyen considerablemente a la emancipación de la mujer, transformando su relación con los hombres.
En WOMANKIND hay una resignificación de las imágenes con las que se ha ido construyendo la historia de las mujeres desde la invención de la fotografía, donde normalmente han aparecido relegadas a un segundo plano, dentro de relatos hegemónicos de corte paternalista. Los collages rescatan una memoria histórica femenina, reflejando tanto su lucha política como la complejidad de su mundo privado.

La producción de esta serie ha sido posible gracias al Apoyo de las Ayudas a la Producción en Artes Plásticas 2012 de la Comunidad de Madrid.

365 DAYS / 2012. IMPRESIÓN SOBRE PAPEL DE ALGODÓN SOBRE CARTONCILLO RÍGIDO. 11 X 8,5 CM/U.

CHRISTIAN BAGNAT

Crec que darrere dels objectes hi ha el llenguatge, la paraula.
La narració està amagada darrere de les imatges; és un joc semiòtic. El significat està ocult, el que es veu no sempre ens diu la veritat.
L'argument emana d'aquest joc entre la imatge i la paraula.
També cada paraula pot amagar altres paraules; així, el significat sol ser més complex del que creiem o llegim.
Aquest dibuix també oculta alguna cosa i ací rau la seua complexitat.
Treball amb elements simples, una cadira, un arbre, o el terra on aquests elements s'associen, ossos, un garrot, persones que adopten posicions molt concretes i no pas altres, etc. Tot això configura el centre productor, és ací on es generen les significacions.
Hi ha altres elements que formen part d'Un bosc lent però tenen a veure més amb l'època cruel que ens toca viure, són coses difícils d'explicar, però es perceben clarament, en eixir al carrer.

Creo que detrás de los objetos esta el lenguaje, la palabra.
La narración se encuentra escondida tras las imágenes; es un juego semiótico. El significado esta oculto, lo que se ve no siempre nos dice la verdad.
El argumento sale de ese juego imagen / palabra.
También cada palabra puede esconder a otras palabras, así el significado suele ser más complejo de lo que creemos o leemos.
Este dibujo también oculta algo y ahí radica su complejidad.
Trabajo con elementos simples, una silla, un árbol, un suelo donde estos elementos se asocian, huesos, un garrote, personas que adoptan posiciones muy concretas y no otras, etc. Todo esto conforma el centro productor, es aquí donde se generan las significaciones.
Hay otros elementos que forman parte de *Un bosque lento* pero tienen que ver mas con la época cruel que nos toca vivir, son cosas difíciles de explicar pero se perciben claramente, al salir a la calle.

UN BOSQUE LENTO / 2012. LÁPIZ Y CARBÓN SOBRE PAPEL. 220 X 270 CM.

ANTONIO BAREA

www.antoniobarea.net

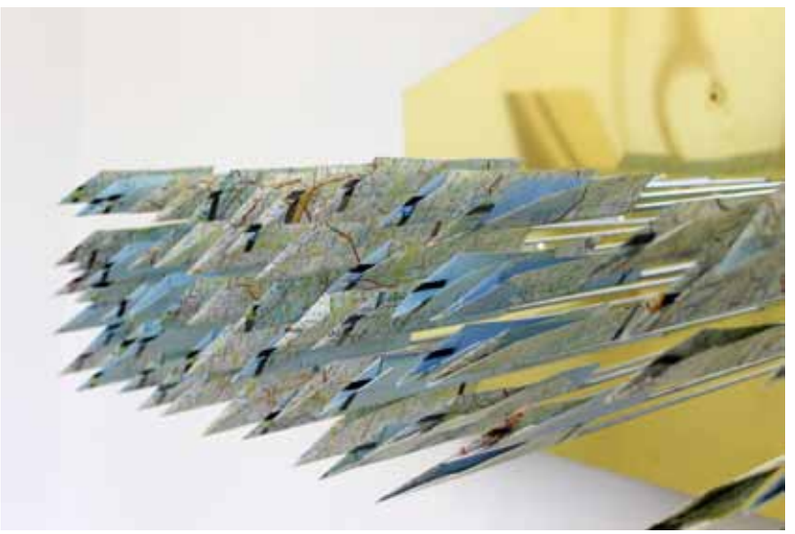

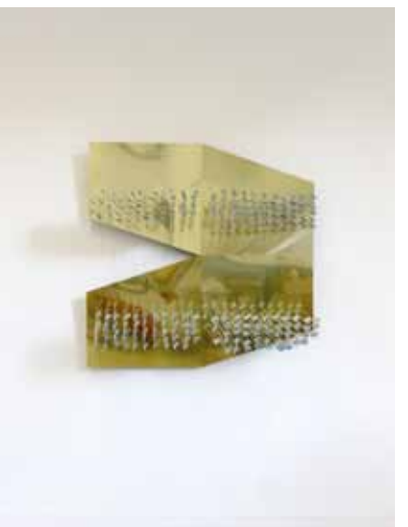

De la mateixa manera que els aeroports low cost han generat l'epifania d'un hipertext en certa manera rizomàtic, a causa del redescobriment de ciutats pròximes a capitals, *Left and right flaps* aterra de manera fortuïta en un lloc desconegut després d'un vol inestable.

El moviment ascendent de l'enlairament junt amb el descendent de l'aterratge, emmarquen una paràbola fonamentada en la densitat atmosfèrica de dades que genera la visió aèria. Una densitat d'informació que es redueix en l'ascens i augmenta en el descens, un acte similar a un moviment de *scroll* en Google Earth, una obertura de dits en la pantalla tàctil d'un *smartphone*, o el salt des de l'estratosfera de l'austríac Felix Baumgartner.

L'avió com a camp d'experimentació i connexions imprevistes. El vol com a connexió amb el territori, el paisatge, la cartografia, la visualització de dades i la vista aèria.

Del mismo modo que los aeropuertos *low cost* han generado la epifanía de un hipertexto en cierto modo rizomático, debido al redescubrimiento de ciudades próximas a capitales, *Left and right flaps* aterriza de forma fortuita en un lugar desconocido después de un vuelo inestable.

El movimiento ascendente del despegue junto con el descendente del aterrizaje, enmarcan una parábola fundamentada en la densidad atmosférica de datos que genera la visión aérea. Una densidad de información que se reduce en el ascenso y aumenta en el descenso, un acto similar a un movimiento de *scroll* en *Google Earth*, una apertura de dedos en la pantalla táctil de un *smartphone* o al salto desde la estratosfera del austriaco Felix Baumgartner.

El avión como campo de experimentación y conexiones imprevistas. El vuelo como conexión con el territorio, el paisaje, la cartografía, la visualización de datos y la vista aérea.

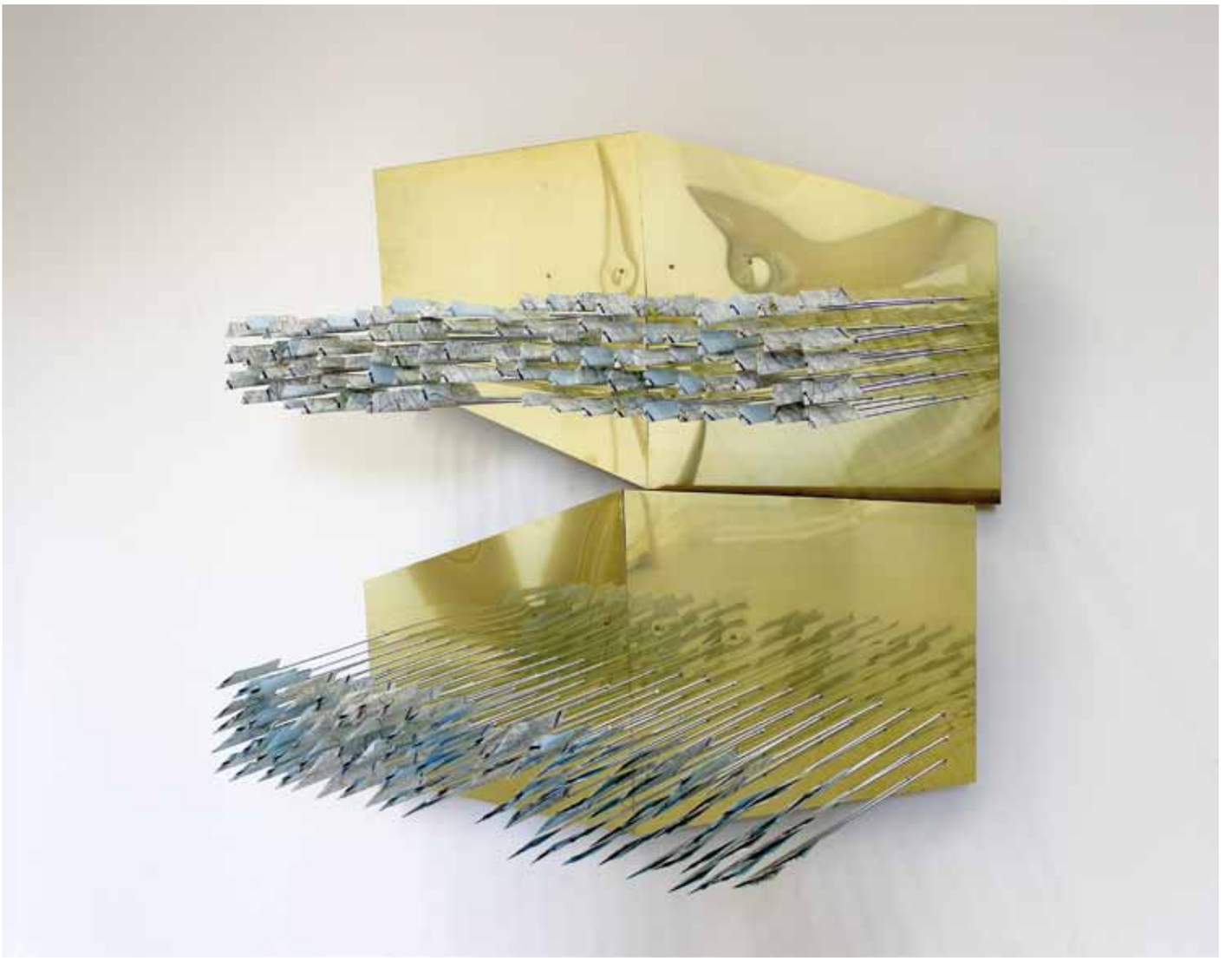

LEFT AND RIGHT FLAPS / 2012. LATÓN, VARILLA ROSCADA ZINC, TUERCAS ZINC, ATLAS DE CARRETERAS MICHELIN EUROPA, ALUMINIO. 120 X 120 X 58 CM.

JOSÉ LUIS DE LA PARRA

www.joseluisdelaparra.com

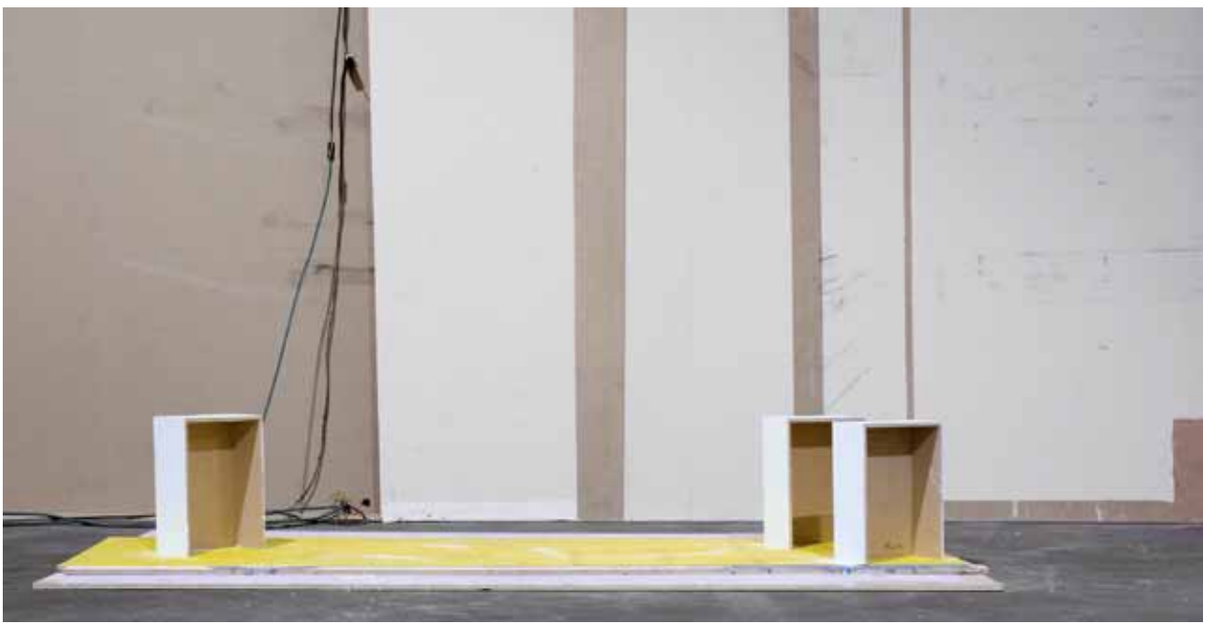

SIN TÍTULO XVII. BACKSTAGE / 2011. FOTOGRAFÍA SOBRE DIBON. 100 X 40 CM.

Backstage

Vivim en un món marcat per l'espectacle. Debord i Habermas ja ho van vaticinar.
La nostra identitat personal i col·lectiva es construeix a partir de les ficcions interpretatives que els mitjans i el nostre entorn ens subministren. I dins d'aquesta cadena d'informació, els grans esdeveniments públics, esportius, festius i culturals tenen un paper predominant.
Però en totes aquestes produccions hi ha un *backstage*, uns bastidors, un conjunt d'elements que les fan possible. Aquestes fotografies són part d'una sèrie que capta moments concrets de diversos muntatges expositius. Hi podem apreciar els esquelets de les arquitectures inconcluses, utensilis de treball i residus de producció. La presència humana no és evident, però si la seua empremta. Ací no es tracta de documentar, sinó de posar en valor, revelar els bastidors, els intersticis d'una obra que encara és potència. Després vindrà la inauguració, el «programa social» i les fanfàrries de l'espectacle.
Aquesta sèrie està presa en muntatges en centres d'art però igualment podien ser: teatres, cuines de banquets de boda, bugaderies d'hospitals… I per què no? Cadenes de producció, hivernacles i carrerons dels nostres carrers. És a dir, llocs on es construeixen les peces del nostre món de ficció.

Backstage

Vivimos en un mundo marcado por el espectáculo. Debord y Haberlas ya lo vaticinaron.
Nuestra identidad personal y colectiva se construye a partir de las ficciones interpretativas que los medios y nuestro entorno nos suministran. Y dentro de esa cadena de información los grandes eventos públicos, deportivos, festivos y culturales tienen un papel predominante.
Pero todas estas producciones tienen un *backstage*, una trasera, un conjunto de mimbres que lo hacen posible. Estas fotografías son parte de una serie que capta momentos concretos de diversos montajes expositivos. En ellas apreciamos los esqueletos de las arquitecturas inconclusas, utensilios de trabajo y residuos de producción. La presencia humana no es evidente pero si su huella. Aquí no se trata de documentar sino de poner en valor, revelar, las traseras, los intersticios de una obra que todavía es potencia. Luego vendrá la inauguración, el "programa social" y las fanfarrias del espectáculo.
Esta serie está tomada en montajes en centros de arte pero bien podrían ser: teatros, cocinas de banquetes de bodas, lavanderías de hospitales… Y ¿por qué no? Cadenas de producción, invernaderos y callejones de nuestras calles. Es decir, aquellos lugares donde se construyen los mimbres de nuestro mundo de ficción.

SIN TÍTULO IX. BACKSTAGE / 2011. FOTOGRAFÍA SOBRE DIBON. 100 X 70 CM.

ARAM DERVENT

http://aramdervent.com

HORIZONTE. LÍNEA II / 2005-2007. XX. 95 X 115 CM.

Des de la pintura fins a la fotografia, la representació és una escenificació, una «posada en espai».
Recorre a la perspectiva per a l'elaboració d'una imatge que es construeix dins d'un quadre.
Primer l'espill convex i després la *cambra* fosca, utilitzada a Holanda en el segle XVII -encara que en el XVI Vermeer ja la utilitzava, com tots els pintors de la seua època- estan al servei de la representació en la pintura.*
La representació es precipita en el fons, en l'horitzó, on convergeixen totes les línies. És el lloc on es dissol la realitat.
On s'obri l'infinit. Lliure de figures, plena de senyals i de sentits contra els quals es dóna colps com una bola de *pinball*, els ulls llisquen suaument, sense ganxos o rebots. S'eixampla. Lluny de ser objectiva, la fotografia és propícia a l'evocació, es col·loca com un espill. Receptacle on la memòria forma parcel·la a parcel·la, píxel a píxel, la seua pròpia i necessària realitat. Tot és una ombra de si mateix.
La realitat pertany a l'espectador.
Les fotografies es prenen a l'hivern, quan la llum reverbera entre l'aigua i els núvols i crea un ambient especial. Una llum suau, llisa, com la trobem en la pintura holandesa.
La imatge s'inverteix i els reflexos en l'aigua creen una sensació de confusió. Pintura i fotografia es fusionen.

* Daniel Arasse Histoire des Peintures

Desde la pintura hasta la fotografía, la representación es una escenificación, una "puesta en espacio".
Recurre a la perspectiva para la elaboración de una imagen que se construye dentro un cuadro.
Primero el espejo convexo y después "la cámara oscura, utilizada en Holanda en el siglo XVII -aunque ya en el XVI Vermeer la utilizó como todos los pintores de su época- están al servicio de la representación en la pintura."*
La representación se precipita en el fondo, en el horizonte, donde convergen todas las líneas. Es el lugar donde la realidad se disuelve. Donde se abre el infinito. Libre de figuras, llena de señales y de sentidos contra el que se da golpe como una bola de *pinball*, los ojos se deslizan suavemente, sin ganchos o rebotes. Se ensancha. Lejos de ser objetivo, la fotografía propicia la evocación, se coloca como un espejo. Receptáculo donde la memoria forma parcela por parcela, pixel por pixel, su propia y necesaria realidad. Todo es una sombra de sí mismo.
La realidad pertenece al espectador.
Las fotografías se toman en invierno, cuando la luz reverbera entre el agua y las nubes y engendra un ambiente especial. Una luz suave, lisa como se encuentra en la pintura holandesa.
La imagen se invierte y los reflejos en el agua crean una sensación de confusión. Pintura y fotografía se fusionan.

* Daniel Arasse Histoire de Peintures

HORIZONTE. LÍNEA V / 2005-2007. C-PRINT. 95 X 115 CM.

FERRRAN GISBERT

www.ferrangisbert.com

Més enllà de certes ressonàncies de Mark Rothko –aquella ocasió en què, a propòsit de la visita a Grècia, va reconèixer que, sense saber-ho, havia estat pintant temples grecs des de feia anys–, que remeten al *temenos**, a l'espai commemoratiu que, circumscrit en un marge, en el traçat d'un solc o en la demarcació mitjançant fites de pedra, quedava exclòs de qualsevol ús. En aquest espai no es conrea, no es construeix, no s'enterra ni s'inscriu cap discurs. Així circumscrit, és el no-disponible, l'excepció, i en aquesta mesura difereix i mostra el seu caràcter sacre. D'aquesta manera, el temple cau fora de les mans de l'arquitecte o del teòric de l'art: les columnes i murs no són el temple, tan sols guarden i protegeixen aquest espai indisponible i callat. Aquest espai d'indisponibilitat és disposat com a tal en l'obra.

*La *Ilíada* 2, 690; 8, 48; 23, 148 i *l'Odissea* 8, 368.

David Peidro Pérez. Tardor 2010

Más allá de ciertas resonancias a Mark Rothko -a aquella ocasión en que, a propósito de la visita a Grecia, dijo reconocer que sin saberlo llevaba años pintando templos griegos-, remite al *temenos**, al espacio conmemorativo que circunscrito en un margen, en el trazado de un surco o en la demarcación mediante hitos de piedra, quedaba fuera de todo uso. En él no se cultiva, no se construye, no se entierra ni se inscribe discurso alguno. Así circunscrito es lo no disponible, la excepción, y en esa medida difiere; en ello reside su sacralidad. De esta forma el templo cae fuera de las manos del arquitecto o del teórico del arte: las columnas y muros no son el templo, tan sólo cuidan y salvaguardan ese espacio indisponible y callado. Ese espacio de indisponibilidad es dispuesto como tal en la obra.

* *Iliada* 2, 690; 8, 48; 23, 148 y *Odisea* 8, 368.

David Peidro Pérez. Otoño 2010

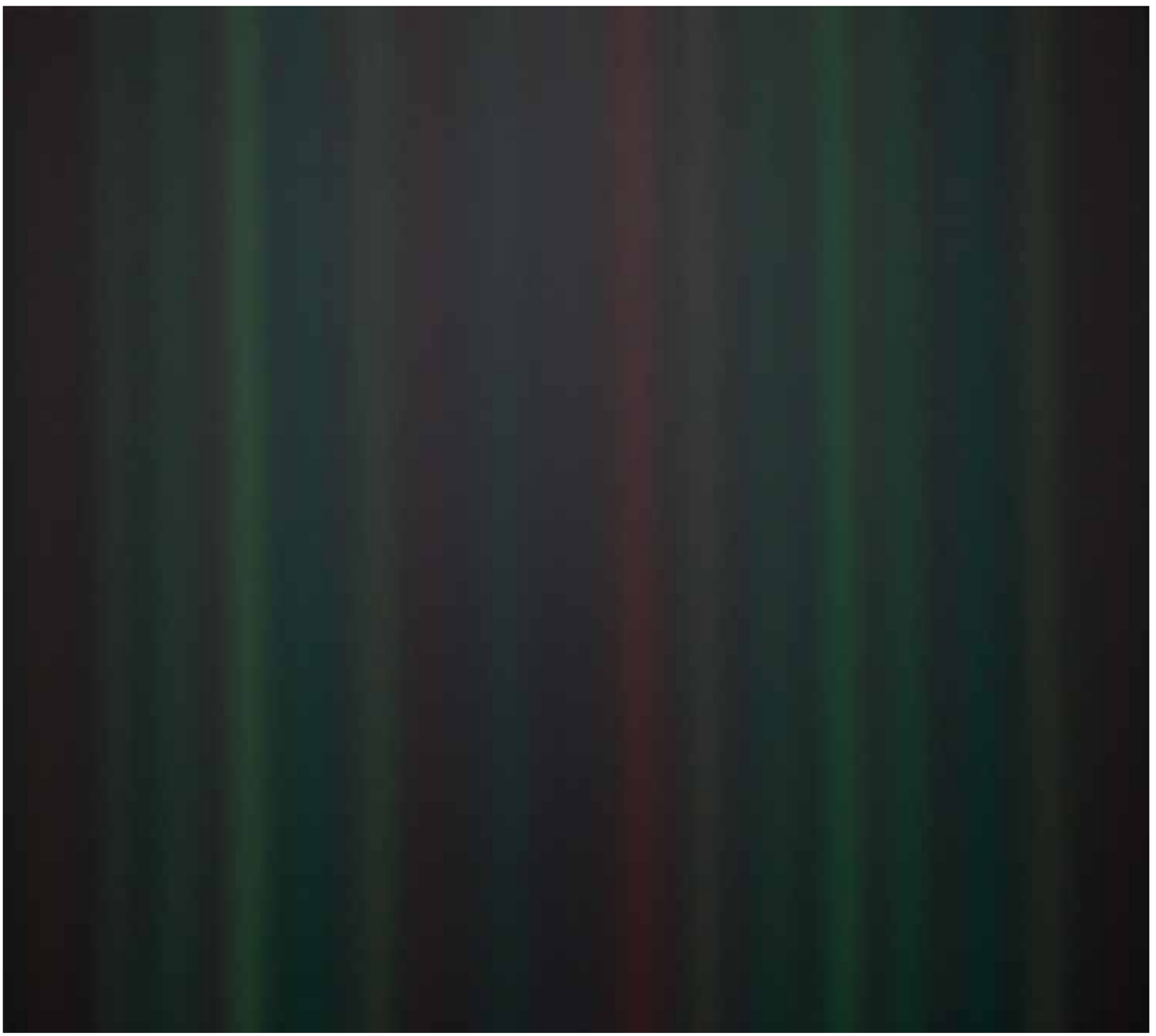

TEMPLO / 2011. ACRÍLICO SOBRE LIENZO. 180 X 200 CM.

JUANA GONZÁLEZ

«Constructoras» és una sèrie que analitza l'evolució de la dona des d'un enfocament relativament optimista.

La sèrie representa dones que treballen construint estranys mecanismes.

Barregen elements de diferents naturaleses, des de rajoles i ciment fins a peces d'aeronàutica i complexos sistemes elèctrics o mecànics. Els títols de les obres també són un pastitx sense sentit.

Aquestes construccions estan en procés, sense enllestir. L'important és l'acció de construir.

Aquests treballs pretenen deslligar l'acció de «construir» d'una activitat culturalment masculina.

Si revisem des de la nostra història fins a simples joguets infantils, veiem com el fet de construir està associat al gènere masculí.

Amb aquesta idea de produir un canvi en associacions de concepte i gènere, les dones que es representen construeixen amb una tècnica pastitx i una manera de fer les coses experimental i desordenada, com la d'un artista en la seua fase d'inici o la d'un infant que comença a jugar.

"Constructoras" es una serie que analiza la evolución de la mujer desde un enfoque relativamente optimista.

La serie representa a mujeres que trabajan construyendo extraños mecanismos.

Mezclan elementos de distintas naturalezas, desde ladrillos y cemento hasta piezas de aeronáutica y complejos sistemas eléctricos o mecánicos. Los títulos de las obras también son un pastiche sin sentido.

Estas construcciones están en proceso, no acabadas. Lo importante es la acción de construir.

Estos trabajos pretenden desligar la acción de "construir" a una actividad culturalmente masculina.

Revisando desde nuestra historia hasta simples juguetes infantiles, vemos como el hecho de construir está asociado al género masculino.

Con esta idea de producir un cambio en asociaciones de concepto y género, las mujeres que se representan, construyen con una técnica pastiche y una forma de hacer experimental y desordenada, como la de un artista en su fase de inicio o la de un niño en sus comienzos en el juego.

INJERTO EN FLUORESCENCIA-MECÁNICA / 2012. ACRÍLICO Y ÓLEO SOBRE LIENZO. 200 X 170 CM .

DAVID LATORRE

RUEDA DE RECONOCIMIENTO NOCTURNA I / 2011. METASILICONA SOBRE FOTOGRAFÍA. 50 X 75 CM.

«Imagine que en un lloc on la vida es fa opaca, s'hauria d'establir una nova lluentor, producte de la transformació física entesa com a transmutació de les càrregues prèvies del lloc.»
En els meus revisitats espais sense habitants, l'absència dels uns es fa evident des del buit dels altres, establint un marcat caràcter referencial entre ells que certifica la codependència, a voltes paradoxalment desapercebuda, entre habitant i habitacle. L'estructura arquitectònica emergeix així com a espai de dibuix, subratllada des de les intervencions pictòriques en neó que li restitueixen calidesa i la recuperen com un espai vital renovat.
Subratllades determinades característiques essencials, intrínseques a l'espai com edificació i la càrrega que l'habita, comprenem que l'exercici d'escriptura plàstica procura, més enllà del registre d'allò que va ser la intervenció, configurar escenografies que expandisquen la capacitat de comunicació de l'espai i els objectes, per a portar-los al límit de la seua potència semàntica. Metallenguatge del material que, entre el fàctic i l'analític, es recolza la matèria física precisament per a transcendir-la.
Posats en escena en franc diàleg entre imatge, material, vestigi i intervenció, els elements fotogràfics i instal·latius de la sèrie configuren un escruixidor testimoniatge que, tanmateix, no reïx –malgrat poder ser acusat d'estrident, efectista o provocador– a il·lustrar amb claredat el profund i àlgid dramatisme que suposa la vida sota arrest. Simbolitzats per les cadires, els reclusos encara continuen presents, probablement més ostensibles i més aptes per a ser escoltats i reconeguts que durant el seu estada a la presó.

"Imagino que en un lugar donde se opaca la vida, debería establecerse un nuevo brillo, producto de la transformación física entendida como transmutación de las cargas previas del lugar".
En mis revisitados espacios sin moradores, la ausencia de los unos se hace evidente desde el vacío de los otros, estableciendo un marcado carácter referencial entre ellos, certificando la codependencia, a veces paradójicamente desapercibida, entre habitante y habitáculo. La estructura arquitectónica emerge así como espacio de dibujo, subrayada desde las intervenciones pictóricas en neón que le devuelven calidez y la recuperan como renovado espacio vital.
Subrayadas determinadas características esenciales, intrínsecas al espacio como edificación y a la carga que lo habita, comprendemos que el ejercicio de escritura plástica procura, más allá del registro de aquello que fue la intervención, configurar escenografías que expandan la capacidad de comunicación del espacio y los objetos, llevándolas al límite de su potencia semántica. Metalenguaje del material que, entre lo fáctico y lo analítico, se apoya en lo físico precisamente para trascenderlo.
Puestos en escena en franco diálogo entre imagen, material, vestigio e intervención, los elementos fotográficos e instalativos de la serie configuran un estremecedor testimonio que no alcanza sin embargo -pese a poder a acusarse de estridente, efectista o provocador- a ilustrar con claridad lo profundo y lo álgido del dramatismo que supone la vida bajo arresto. Simbolizados por las sillas, los reclusos aún permanecen, probablemente más ostensibles y más aptos para ser escuchados y reconocidos que durante su otrora estancia en la prisión.

RUEDA DE RECONOCIMIENTO NOCTURNA I / 2011. METASILICONA SOBRE FOTOGRAFÍA. 65 X 75 CM.

JULIO LÓPEZ

La seua proximitat a la ciència i, per tant, al dibuix científic, parteix principalment amb la premissa de qüestionar aquesta suposada veritat absoluta i objectiva que sorgeix de les investigacions científiques. És aquest fet, el de la creença en la ciència com a veritat, el que funciona com a garant per a validar i legitimar el procés científic com a font verídica enfront d'altres mitjans de coneixement com pot ser l'art en les seues diverses branques. Davant d'això, l'autor intenta qüestionar aquesta legitimitat de la ciència a partir de la hibridació de dues concepcions del dibuix aparentment dicotòmiques com són l'automatisme gràfic que, pel seu caràcter hipersubjectiu en què l'expressió obsessiva de la individualitat és la seua raó de ser, sembla irreconciliable amb la segona, el dibuix científic, centrat a comunicar el coneixement de manera aparentment distant i imparcial.

Així , com ell mateix afirma, es qüestiona si es pot teoritzar sobre un fet dramàtic o si per contra es pot dramatitzar sobre un fet teòric marcant amb interrogants la veritat de la mateixa ciència enfront de la veritat de l'art i considerant tots dos com a mètodes de coneixement i estudi. Per tant, recuperem sense jerarquies –l'un per damunt de l'altre?– aquest tercer pla – del qual de moment continue sense saber el nom – en què la ciència i l'art conflueixen, per a mirar aquesta col·lecció de dibuixos processuals a mitjan camí entre la familiaritat i el cas estrany, l'identificable i l'ambigu.

Marta Rebollo

Su cercanía a la ciencia y, por ende, al dibujo científico, parte principalmente con la premisa de cuestionar esa supuesta verdad absoluta y objetiva que deviene de las investigaciones científicas. Es este hecho, el de la creencia en la ciencia como verdad, el que funciona como garante para validar y legitimar el proceso científico como fuente verídica frente a otros diversos medios de conocimiento como pueda ser el arte en sus diversas ramas. Frente a esto, el autor trata de cuestionar la mencionada legitimidad de la ciencia a partir de la hibridación de dos concepciones del dibujo aparentemente dicotómicas como son el automatismo gráfico que, por su carácter hipersubjetivo en el que la expresión obsesiva de la individualidad es su razón de ser, parece irreconciliable con la segunda, el dibujo científico, centrado en comunicar el conocimiento de manera aparentemente distante e imparcial.

Así y, como él mismo afirma, se cuestiona si se puede teorizar sobre un hecho dramático o si por el contrario se puede dramatizar sobre un hecho teórico marcando con interrogantes la verdad de la propia ciencia frente a la verdad del arte y considerando ambos como sendos métodos de conocimiento y estudio. Por tanto, recuperemos sin jerarquías de ¿uno sobre otro? ese tercer plano – del que por el momento sigo desconociendo su nombre – en el que ciencia y arte confluyen, para mirar esta colección de dibujos procesuales a medio camino entre lo familiar y lo extraño, lo identificable y lo ambiguo.

Marta Rebollo

CARNE DE PAPEL / 2009. TÉCNICA MIXTA. DÍPTICO 100 X 140 CM.

CARLOS MATÉ STUDIO

www.carlosmate.com

Ja tinc la meua definició de la bellesa

La meua

És ardent i trista alhora

És una miqueta imprecisa

Que dóna lloc a conjectures

si volem, vaig a aplicar els meus sentiments a un objecte

un objecte sensible

una flor

un objecte que fa somiar, encara que confusament

.....comporta malenconia.....cansament.....fins i tot sacietat

I també tot el contrari

....Ardor.....

desig de viure...

barrejat amb amargor

Per a continuar endavant

Per a conèixer-nos

Per a gaudir-ne

Són flors d'una estranya bellesa

Que volem saber apreciar

rebutjar

el seu costat bo

malvat

Llavors les flors ja no em pertanyeran

Seran les flors d'un altre

Perquè el misteri, el pesar, fins i tot la maldat, formen part també de nosaltres

Perquè el misteri, el pesar,….la maldat formen part també de la bellesa

Ya tengo mi definición de la belleza

La mia

Es algo ardiente y triste a la vez

Es algo un tanto impreciso

Que da lugar a conjeturas

si se quiere voy a aplicar mis sentimientos a un objeto

un objeto sensible

una flor

un objeto que hace soñar, aunque confusamente

.....comporta melancolía.....cansancio.....incluso saciedad

Y también todo lo contrario

....Ardor.....

deseo de vivir...

mezclado con amargura

Para seguir adelante

Para conocernos

Para disfrutar de ellas

Son flores de una extraña belleza

Que queremos saber apreciar

rechazar

su lado bueno

malvado

Entonces las flores ya no me pertenecerán

Serán las flores de otro

Pues el misterio, el pesar, incluso lo malvado, forman parte también de nosotros

Pues el misterio, el pesar,….lo malvado forman parte también de la belleza

*EL PROYECTO "LAS FLORES DEL MAL" HA RECIBIDO UNA AYUDA EN EL AÑO 2012 DEL MINISTERIO DE EDUCACIÓN, CULTURA Y DEPORTE.

SPLEEN / 2010. COMPOSICÓN TEXTIL: 7 X 12 CM. FIGURA BRONCE: 20 X 15 X 28 CM. CÚPULA: 30 X 70 CM.

XAVIER MONSALVATJE

www.xaviermonsalvatje.com

«Les bombes atòmiques s'acumulen a les fàbriques, la policia ronda per les ciutats, les mentides són esbombades des dels altaveus, però la terra continua girant al voltant del sol.»

George Orwell. Assajos, Periodisme i Cartes

Els paisatges megaurbans de Monsalvatge, seduïts per un característic llenguatge gràfic embolcallat amb ressonàncies de la ciència ficció, estan impregnats de realitat contemporània, la consciència de la qual està immersa en la contemporaneïtat, intrínsecament en una voràgine que no permet fer marxa enrere, i on el protagonisme dels seus habitants disminueix dia a dia, enfront d'una ciutat on l'individu es troba immers en un paisatge de terror i delinqüència, d'acord amb un univers controlat per grups de poder i manipulació dels mitjans de comunicació. Formes esfèriques, còncaves i convexes que, entre pitxers, plats i atuells, l'artista desdibuixa a manera d'«esferes de vidre» que contenen reminiscències dels models imaginatius de la metròpoli Fedora, segons la narració d'Italo Calvino: «El viatger gira i gira, i solament troba dubtes; sense arribar a distingir els punts de la ciutat, també els punts que té clars se li tornen confusos.»*

*Italo Calvino. *Les ciutats invisibles*

"Las bombas atómicas se acumulan en las fábricas, la policía está merodeando por las ciudades, las mentiras son voceadas desde los altavoces, pero la tierra sigue dando vueltas alrededor del sol"

George Orwell. Ensayos, Periodismo y Cartas

Los paisajes megaurbanos de Monsalvatje, seducidos por un característico lenguaje gráfico envuelto con resonancias de la ciencia ficción, están impregnados de realidad contemporánea, cuya conciencia está inmersa en la contemporaneidad, intrínsecamente a una vorágine de la que no hay marcha atrás, y donde el protagonismo de sus habitantes disminuye día a día, frente a una ciudad donde el individuo se encuentra envuelto en un paisaje de terror y delincuencia, acordes a un universo controlado por grupos de poder y manipulación de los medios de comunicación. Formas esféricas, cóncavas y convexas desdibujadas entre jarrones, platos y vasijas por el artista a modo de "esferas de vidrio" que contienen reminiscencias a los modelos imaginativos de la metrópolis Fedora, según la narración de Italo Calvino "El viajero gira que te gira y solo encuentra dudas; sin llegar a distinguir los puntos de la ciudad, también los puntos que tiene claros se le confunden".*

*Italo Calvino. *Las Ciudades Invisibles*

FOR GOD'S SAKE / 2008. LOZA EN DOS PIEZAS. AZUL DE COBALTO BAJO CUBIERTA TORNEADA POR "EL CHINCHE" Y JUAN ORTI. 163 X 37 Ø CM.

LOIS PATIÑO

www.loispatino.com

MONTAÑA EN SOMBRE / 2012. HD / 16:9 / COLOR. 14 MIN.

NA VIBRACIÓN / 2012. HD / 16:9 / COLOR. 12 MIN.

«El temps vertical» se centra fonamentalment en l'estudi de la relació que s'estableix entre l'ésser humà i l'entorn natural. Focalitza la seua atenció principalment en l'experiència contemplativa del paisatge. A través d'una sèrie d'obres audiovisuals abordem diferents aspectes de l'experiència del paisatge, com ara la relació d'immensitat amb l'espai, la distància perceptiva entre observador i paisatge, les diferents temporalitats natural i humana, l'experiència de sublimació…

Els vídeos que aplega la mostra exploren la idea del temps vertical a través de la imatge poètica. Obres plàstiques en què la mirada de l'autor intenta aprofundir en el misteri que suposa el paisatge, a la recerca d'aquell instant de connexió amb allò que mira, aquell element latent en la imatge que ens corprèn. El *punctum* de què parla Roland Barthes quan analitza la imatge fotogràfica. Un detall, un element mínim que «em commou i em comunica alguna cosa íntima i innombrable», «que sorgeix de l'escena com una fletxa que ve a clavar-se». Aquestes obres intenten transmetre una sensació de sorpresa des d'una mirada íntima cap al paisatge. Encara que finalment siga la mirada de l'espectador la que concloga l'obra i l'abast el seu propi «temps vertical».

"El tiempo vertical" se centra fundamentalmente en estudiar la relación que se establece entre el ser humano y el entorno natural. Focaliza su atención principalmente en la experiencia contemplativa del paisaje. A través de una serie de obras audiovisuales abordamos diferentes aspectos de la experiencia del paisaje, tales como: la relación de inmensidad con el espacio, la distancia perceptiva entre observador y paisaje, las diferentes temporalidades natural y humana, la experiencia de sublimación…

Los vídeos que recoge la muestra exploran la idea del tiempo vertical a través de la imagen poética. Obras plásticas donde la mirada del autor trata de profundizar en el misterio que supone el paisaje, buscando ese instante de conexión con lo mirado, ese elemento latente en la imagen que nos alcance. El *punctum* del que habla Roland Barthes analizando la imagen fotográfica. Un detalle, un elemento mínimo que "me conmueve y me comunica algo íntimo e innumerable", "que surge de la escena como una flecha que viene a clavarse". Estas obras tratan de transmitir una sensación de asombro desde una mirada íntima hacia el paisaje. Aunque finalmente sea la mirada del espectador la que concluya la obra y alcance su propio "tiempo vertical".

EN EL MOVIMIENTO DEL PAISAJE / 2012. HD / 16:9 / COLOR. 9 MIN.

KEKE VILABELDA & KALO VICENT

THE LONG VOYAGE

www.kekevilabelda.com
www.kalovicent.com
http://atarazanas.blogspot.com.es

L'obra que es presenta, *Sea Lanes Settlement*, s'emmarca dins de la sèrie *The Long Voyage*, en la qual Keke Vilabelda i Kalo Vicent ens proposen un viatge «imaginari» en què estableixen un discurs on les fronteres entre els llocs físics i mentals queden desdibuixades, i subratllen l'experiència d'habitar l'escenari suggerit.

En aquestes composicions, pintor i fotògraf treballen col·laborativament, cadascun amb la seua pròpia dicció, articulant diversos mitjans i llenguatges que interaccionen enèrgicament entre si.

La imatge, una i múltiple, apareix fraccionada, marcada per petjades, travessada per línies meridianes i pentinada per subtils gradients, que produeixen una gran varietat de recorreguts visuals en els quals l'espectador es pot submergir.

Un joc de contrastos es dispara. Superfície i profunditat. Bidimensionalitat i tridimensionalitat. Realitat i ficció…

Es genera així una seqüència panoràmica, i sense cap narració implícita som traslladats a una boira espessa en què unes estructures silencioses de formigó tallen l'horitzó i semblen surar davant dels nostres ulls, talment un miratge, com una mena d'arxipèlags artificials, llocs sense cartografiar on el temps i l'espai és tan mal·leable com irrellevant.

«La noció de Lloc va més enllà de la matèria física, i transcendeix les qualitats tangibles, físiques i materials, com ara dimensions, proporcions i trets. Els llocs tenen qualitats intangibles, que estan basades únicament en les impressions proporcionades per les experiències.»

ZYDARICH, V.: Op. cit., ps/n.

La obra que se presenta, -*Sea Lanes Settlement*- se enmarca dentro de la serie *The Long Voyage*, en la que Keke Vilabelda y Kalo Vicent nos proponen un viaje "imaginario" estableciendo un discurso donde las fronteras entre los lugares físicos y mentales quedan desdibujadas, subrayando la experiencia de habitar el escenario sugerido.

En estas composiciones, pintor y fotógrafo trabajan colaborativamente, cada uno con su propia dicción, articulando diversos medios y lenguajes que interaccionan enérgicamente entre sí.

La imagen, una y múltiple, aparece fraccionada, marcada por huellas, atravesada por líneas meridianas y peinada por sutiles gradientes, produciendo así una gran variedad de recorridos visuales en los que el espectador puede sumergirse.

Un juego de contrastes se dispara. Superficie y profundidad. Bidimensionalidad y tridimensionalidad. Realidad y ficción…

Se genera así una secuencia panorámica, y sin ninguna narración implícita somos trasladados a una espesa niebla donde unas silenciosas estructuras de hormigón cortan el horizonte y parecen flotar ante nuestros ojos, como si de un espejismo se tratase; una suerte de archipiélagos artificiales, lugares sin cartografiar donde el tiempo y el espacio es tan maleable como irrelevante.

"La noción de Lugar va más allá de la materia física, y transciende las cualidades tangibles, físicas y materiales, tales como tamaño, proporciones y rasgos. Los Lugares poseen cualidades intangibles, que están basadas únicamente en las impresiones proporcionadas por las experiencias."

ZYDARICH, V.: Op.cit., p.s/n.

SEA LANES SETTLEMENT (THE LONG VOYAGE) / 2012. TÉCNICA MIXTA. 65 X 200 CM.

L'Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert, Organisme Autònom de la Diputació d'Alacant, convoca el XII Concurs Internacional "TROBADES D'ART CONTEMPORANI" (EAC 2012), que es regirà per la següents

BASES

1. OBJECTE

1.1. Amb esta convocatòria es pretén potenciar els mecanismes que afavoresquen la trobada i la participació de creadors plàstics de qualsevol part del món. L'elecció d'artistes, d'acord a la documentació aportada, té com a finalitat proposar exposicions col·lectives que, compostes de diferents autors per exposició, s'han de realitzar amb els projectes seleccionats.

1.2. L'Institut Alacantí de Cultura "Juan Gil-Albert" organitzarà el muntatge de les exposicions que es decidesquen i editarà un catàleg a tot color que habitualment publica l'Institut per a aquest tipus d'esdeveniments.

1.3. Durant les exposicions es podran organitzar conferències, xarrades o taules redones amb el títol "Panorama de l'Art Contemporani" en què, amb especialistes acreditats, s'hi analitzen les diferents vessants de l'Art Contemporani.

2. PREMIS

2.1 La dotació econòmica per a premis serà de 12.000,00 €. El Jurat determinarà les obres a premiar i la quantia dels premis, d'entre els projectes seleccionats per a ser exposats, podent deixar totalment o parcialment desert aquest apartat. Les adquisicions estaran subjectes al que disposa la legislació vigent en matèria de retenció de l'IRPF o pel que fa a l'IVA.

2.2 Les obres premiades quedaran en propietat de l'Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert, que podrà conservar-les per als seus fons propis o cedir-les a col·leccions o museus, així com publicar la seua reproducció, realitzar filmacions i distribuir-les per a difusió cultural, amb l'autorització prèvia del seu autor.

3. PARTICIPANTS

3.1. Podrà participar en este concurs qualsevol artista interessat, de manera individual o en col·lectiva i a títol personal, no hi podran estar representats per tercers.

3.2. Les obres seran de creació recent, les tècniques, els temes i els formats de les quals seran lliures, només condicionats que la seua exposició siga viable en l'espai o sala d'exposicions que l'Institut Alacantí de Cultura "Juan Gil-Albert" s'encarregarà de gestionar en el seu moment.

3.3. Quan es tracti d'agrupacions d'artistes sense personalitat jurídica, els compromisos d'execució assumits per cada membre de l'agrupació s'han de fer constar expressament en la sol·licitud, així com els noms de tots els integrantres. Igualment es farà constar el percentatge del premi que li correspondria a cad un d'ells, que tindran igualment la consideració de beneficiaris. En tot cas els components de l'agrupació nomenaran d'entre ells un representant, el que hauran d'acreditar sufucientemente per complir les obligacions que com a beneficiari, corresponen a l'agrupació.

4. PRESENTACIÓ

4.1. La documentació a presentar constarà de:

- Sol·licitud/ Fitxa d'inscripció amb les dades requerides.
- Còpia digital del DNI o passaport.
- Currículum de l'autor o autors, que haurà d'estar adaptat als epígrafs següents: Formació. Beques. Premis. Exposicions Col•lectives (*). Exposicions Individuals (*). Obres en museus i col•leccions (*). Obres en espais públics (*). (*) Cal Indicar en quines d'elles hi ha catàleg editat.
- Memòria de la proposta expositiva que l'artista o artistes consideren.
- Fotografies de les obres seleccionades per l'artista o artistes per a la seua proposta expositiva, tot considerant que les peces a exposar hauran d'estar disponibles per a la seua exhibició en el moment que siguen sol•licitades per l'Institut.
- Tota la documentació addicional es crea oportuna per l'artista o artistes que el jurat puga valorar per a la seua selecció.

4.2. Els concursants han d'enviar tota la documentació sol•licitada a l'apartat 4.1, en format digital compatible amb Windows, a la següent adreça de correu electrònic: itobarra@dip-alicante.es. Igualment es podrà presentar a les dependències de l'Organisme Autònom. El termini per a enviar la documentació és de l'1 al 10 de setembre de 2012, ambdós inclosos.

5.- RESOLUCIÓ

5.1- La selecció es durà a terme per un Jurat que serà nomenat per la Junta Rectora de l'Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert a proposta del director. Estarà integrat per vocals especialistes i experts en Art designats d'entre els membres de la Comissió Assessora del Departament d'Art i Comunicació Visual Eusebi Sempere, així com la directora d'aquest departament. El Jurat estarà presidit per la Presidenta de l'Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert, en cas d'absència podrà ser sustitutida per un membre de la Junta Rectora en qui delegui. Actuarà com a secretària la de l'organisme o membre del Jurat en qui delegui.

5.2. La resolució del jurat es comunicarà a tots els participants i s'hi indicarà els que hagen estat seleccionats.

5.3. La participació en aquesta convocatòria esdevé l'acceptació d'aquestes bases, la interpretació de la qual es reserva la Junta Rectora de l'Institut Alacantí de Cultura "Juan Gil-Albert".

6. EXPOSICIÓ

6.1. Amb els projectes seleccionats pel jurat s'hi organitzarà una o diferents exposicions en el lloc o llocs que en el seu moment s'hi determine.

6.2. Els autors seleccionats hi aportaran les obres que es concreten per a l'exposició en el lloc i dates que s'establesquen, i s'hi encarregaran de les despeses derivades de l'entrega i devolució de les obres a l'adreça que l'Institut hi determine. Així mateix els autors queden obligats a retirar les obres en finalitzar l'exposició.

7. RETIRADA DE DOCUMENTACIÓ

La documentació presentada haurà de ser retirada durant els trenta dies següents a la comunicació la resolució del jurat, excepte els dossiers seleccionats, que quedaran a disposició de l'institut. Transcorregut el termini, es considera que l'autor renúncia a tot dret sobre la documentació presentada, podent disposar l'institut el que consideri oportú.

El Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert, Organismo Autónomo de la Diputación de Alicante, convoca el XII Concurso Internacional "ENCUENTROS DE ARTE CONTEMPORÁNEO" (EAC 2012), que se regirá por la siguientes

BASES

1.- OBJETO

1.1.- Con esta convocatoria se pretende potenciar los mecanismos que favorezcan el encuentro y la participación de creadores plásticos de cualquier parte del mundo. La elección de artistas, en base a la documentación aportada, tiene como fin el proponer exposiciones colectivas que, compuestas de varios autores por exposición, se realizarían con los proyectos seleccionados.

1.2.- El Instituto Alicantino de Cultura "Juan Gil-Albert" organizará el montaje de las exposiciones que se decidan y editará un catálogo a todo color de los que habitualmente viene publicando el Instituto para este tipo de eventos.

1.3.- Durante las exposiciones se podrán organizar conferencias, charlas o mesas redondas bajo el título "Panorama del Arte Contemporáneo" en las que, con acreditados especialistas, se analicen las diversas vertientes del Arte Contemporáneo.

2.- PREMIOS

2.1 La dotación económica para premios será de 12.000,00 €. El Jurado determinará las obras a premiar y la cuantía de los premios, entre los proyectos seleccionados para ser expuestos, pudiendo dejar total o parcialmente desierto el concurso, en su caso. Las cuantías de los premios estarán sujetas a lo dispuesto en la legislación vigente en materia de retención del I.R.P.F.

2.2 Las obras premiadas quedarán en propiedad del Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert, que podrá conservarlas para sus fondos propios o cederlas a Colecciones o Museos, así como publicar su reproducción, realizar filmaciones y distribuirlas para difusión cultural, previa autorización de su autor.

3. PARTICIPANTES

3.1.- Podrá participar en este concurso cualquier artista interesado, de manera individual o colectiva, y a título personal, no pudiendo estar representados por terceros.

3.2.- Las obras serán de reciente creación, cuyas técnicas, temas y formatos serán libres, sólo condicionados a que su exposición sea viable en el espacio o sala de exposiciones que el Instituto Alicantino de Cultura "Juan Gil-Albert" se encargará de gestionar en su momento.

3.3.-Cuando se trate de agrupaciones de artistas sin personalidad jurídica, los compromisos de ejecución asumidos por cada miembro de la agrupación deberán hacerse constar expresamente en la solicitud, así como los nombres de todos los integrantes. Igualmente se hará constar el porcentaje del premio que le correspondería a cada uno de ellos, que tendrán igualmente la consideración de beneficiarios. En todo caso, los componentes de la agrupación nombrarán de entre ellos un representante, lo que deberán acreditar suficientemente para cumplir las obligaciones que, como beneficiario, corresponden a la agrupación.

4.- PRESENTACIÓN

4.1.- La documentación a presentar constará de:

- Solicitud/Ficha de inscripción con los datos requeridos.
- Copia digital del D.N.I. o pasaporte.
- *Curriculum vitae* del autor o autores, que deberá estar adaptado a los siguientes epígrafes: Formación. Becas. Premios. Exposiciones Colectivas (*). Exposiciones Individuales (*). Obras en museos y colecciones (*). Obras en espacios públicos (*). (*) Indicar en cual de ellas hay catálogo editado.
- *Memoria* de la propuesta expositiva que el artista o artistas consideren.
- *Fotografías de las obras* seleccionadas por el artista o artistas para su propuesta expositiva, considerando que las piezas a exponer deberán estar disponibles para su exhibición en el momento que sean solicitadas por el Instituto.
- Cuanta documentación *adicional* se estime oportuna por el artista o artistas que el Jurado pueda valorar para su selección.

4.2- Los concursantes enviarán toda la documentación solicitada en el apartado 4.1, en formato digital compatible con Windows, a la siguiente dirección de correo electrónico: itobarra@dip-alicante.es. Igualmente se podrá presentar en las dependencias del Organismo Autónomo. El plazo para enviar la documentación es del 1 al 10 de septiembre de 2012, ambos inclusive.

5.- RESOLUCIÓN

5.1- La selección se llevará a cabo por un Jurado que será nombrado por la Junta Rectora del Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert, a propuesta del Director del mismo. Estará integrado por vocales especialistas y expertos en arte designados de entre los miembros de la Comisión Asesora del Departamento de Arte y Comunicación Visual "Eusebio Sempere, así como la directora de dicho departamento. El Jurado estará presidido por la Presidenta del Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert, en caso de ausencia podrá ser sustituida por un miembro de la Junta Rectora en quien delegue. Actuará como Secretaria la del Organismo o miembro del Jurado en quien delegue.

5.2. La resolución del Jurado se comunicará a todos los participantes indicando los que hayan sido seleccionados.

5.3 - La participación en esta Convocatoria supone la aceptación de las presentes Bases, cuya interpretación se reserva la Junta Rectora del Instituto Alicantino de Cultura "Juan Gil-Albert".

6.- EXPOSICIÓN

6.1. Con los proyectos seleccionados por el Jurado el Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert organizará una o varias exposiciones en el lugar o lugares que en su momento se determine.

6.2.- Los autores seleccionados aportarán las obras que se concreten para la exposición en el lugar y fechas que se establezcan, corriendo a su cargo los gastos derivados de la entrega y devolución de las obras en la dirección que el Instituto determine. Asimismo los autores quedan obligados a retirar las obras al finalizar la exposición.

7.- RETIRADA DE DOCUMENTACIÓN

La documentación presentada deberá ser retirada durante los treinta días siguientes a la comunicación del fallo del Jurado, excepto los dossieres seleccionados, que quedarán a disposición del Instituto. Transcurrido el plazo, se estimará que el autor renuncia a todo derecho sobre la documentación presentada, pudiendo disponer el Instituto lo que considere oportuno.

CONCURS PÚBLIC:

Encontres d'Art Contemporani (EAC)
Organitzat per l'INSTITUT ALACANTÍ DE CULTURA JUAN GIL-ALBERT. Organisme autònom de la Diputació d'Alacant.

Relació d'artistes que en els anteriors EAC van ser seleccionats:

EAC-I: Carolina Ferrer, Justo Gil, F. Javier Consuegra, Inmaculada Aledón, Nacho París, Encarna Sepúlveda. Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 1998.
EAC-I: Lourdes Bergés, Victor Moncho (Kàiser), Raúl Monerris, Sonia Trinidad, Lorena Amorós. Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 1998.
EAC-I: Silvia Lerín, Jorge Llopis, Silvia Martí, Silvia Molinero, Carlos Tejo. Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 1998.

EAC-II: Alma Ajo, David Delgado, Kribi Heral, Vicente Març. Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 1999.
EAC-II: Teresa Bonastre, Salvador Conca, Enrique Jordá, Pedro Muiño. Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 1999.
EAC-II: Ximo Amigó, Loli Galindo, Javier Pastor, Rossana Zaera. Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 1999.

EAC-III: Isabel Albella, María José Pérez Vicente, Roberto Romeu, Juan González Villar, M. Dolores Gregori, Alicia All, Carmen Santos i José Caruana. 9 Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 2001.
EAC-III: Carles Blázquez, María Cremades, Javier Colomer, María Gironés. 8 Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 2000.
EAC-III: Aurelio Ayela, Celia de la Font, Susana Guerrer, Paulina Autio. 7 Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 2000.

EAC-IV: Sergio Almarcha, Milagros Angelini, Susana Baldor, M. Victòria Carpena, Silvia Cerrolaza, Vanesa del Racó, M. José Escartí, María Fuset, Noelia Giner, Miriam Hernández, M. Jesús Irles, Betlem López, Marta Martínez, Denis Pascal, M. Dolores Pérez, Vicente J. Pérez, Pepe Rodríguez, Stéphanie Salmón, Blanca Tamarit. 12 Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 2002.
EAC-IV: Roser Beneito, Pilar Sala, Silvia Sempere. 11 Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 2002.
EAC-IV: José Guerrer Tonda, Joaquina Moragrega, Mar García Torregrosa, Ignacio Crillón. 10 Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 2001.

EAC-V: Beatriz Fernández Rodríguez, Christian Franco Soler, Manuel Moreno Bautista, José Talavera Penalva, Carolina Tomás Bono. 15 Exposició EAC. Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 2004.
EAC-V: Mercedes Bautista, Laura Molina, Alfonso Sánchez Lluna. 14 Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 2002.
EAC-V: Samuel de l'Amor, Andrés Talavero, Paco Valverde, 13 Exposició EAC, Alacant, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert. Diputació Provincial, 2002.

EAC-VI: Antonio Agulló, Santiago Campello, Alicia Esteve, Salvador Gómez, Carlos de Gredos, Mónica Jover, Joan Llobell, Manuel Martínez, Lourdes Murillo, Luisa Pastor, Pablo Rodes, Mario Rodríguez, David Trujillo, José Miguel Vera, Susana Vida. Museu de la Universitat d'Alacant. 2004.

EAC-VII: Aggtelek, Antonio Alonso, Maica Alonso, María Alonso Borso, Milagros Angelini, Fernando Bayona, Pablo Bellot, Pepe Calvo, Sergio Davó, Cristina Fontsaré, Susana García, Bernabé Gómez, Carlos Nikas, Massimo Pisani, Orfeo Soler y Torregar.

EAC-VIII: Teresa Bonastre, Víctor Cámara Merino, Cayetano Navarro, Cristina Fernandez Box, Ascensión Gonzalez, Álvaro Jaén López, Teresa Martínez, Daniel Olmo Boronat, Maribel Pérez López, Melissa Provezza, Miguel Rael, Gabriel Rufete, Tatiana Martins, Salvador Vivancos López.

EAC-IX: Rosana Antolí Gisbert, Kristoffer Ardeña. Begoña Baeza, Beatriz Carbonell Ferrer, Jérôme Combrier, Daniel Cortés Mollá, Francisco Julián Martínez Cano, Lilia Miralles Llorens, Jesús Navarro García, Anna Talens Pardo, Álvaro Tamarit, Santiago Torralba Pérez, Ana Vivoda, María Zambrana Aliaga.

EAC-X: Ana Esteve, Ester García, Helí García, Eduardo Infante, Alicia Lamarca, Natalia López, Andrea Perissinotto, Raquel Puerta, Carlos Serrano, Ana Vivoda.

EAC-XI: Antonio Barea, Juan C. Cardenal, Alberto Cea, Francesca de Pieri, Blanca del Rio Oriol, Antonio Fernández Alvira, Joao Ferreira, Daniel García, Marta González, James Marr, Juan José Martín Andrés, Juan Martín Zarza, Roberto Martínez Rodrígo, Ángel Masip, Javi Moreno.

CONCURSO PÚBLICO:

Encuentros de Arte Contemporáneo (EAC)
Organizado por el INSTITUTO ALICANTINO DE CULTURA "JUAN GIL-ALBERT". Organismo Autónomo de la Diputación Provincial de Alicante.

Relación de artistas que en los anteriores EAC fueron seleccionados :

EAC–I: Carolina Ferrer, Justo Gil, Fco. Javier Consuegra, Inmaculada Aledón, Nacho París, Encarna Sepúlveda . Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert . Diputación Provincial , 1998.
EAC–I: Lourdes Bergés, Victor Moncho (Kaiser), Raúl Monerris, Sonia Trinidad, Lorena Amorós . Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert . Diputación Provincial , 1998.
EAC–I: Silvia Lerín, Jorge Llopis, Silvia Martí, Silvia Molinero, Carlos Tejo. Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert . Diputación Provincial, 1998.

EAC–II: Alma Ajo, David Delgado, Kribi Heral, Vicente Marzo. Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert . Diputación Provincial, 1999.
EAC–II: Teresa Bonastre, Salvador Conca, Enrique Jordá, Pedro Muiño. Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert. Diputación Provincial, 1999.
EAC–II: Ximo Amigó, Loli Galindo, Javier Pastor, Rossana Zaera. Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert. Diputación Provincial, 1 999.

EAC-III: Isabel Albella, María José Pérez Vicente, Roberto Romeo, Juan González Villar, Mª Dolores Gregori, Alicia Ajo, Carmen Santos y José Caruana . 9 Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert . Diputación Provincial, 2001.
EAC-III: Carles Blázquez, María Cremades, Javier Colomer, María Gironés. 8 Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert. Diputación Provincial, 2000.
EAC-III: Aurelio Ayela, Celia de la Fuente, Susana Guerrero, Paulina Autio. 7 Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert. Diputación Provincial, 2000.

EAC–IV : Sergio Almarcha, Milagros Angelini, Susana Baldor, Mª Victoria Carpena, Silvia Cerrolaza, Vanesa del Rincón, Mª José Escartí, María Fuset, Noelia Giner, Miriam Hernández, Mª Jesús Irles, Belén López, Marta Martínez, Denis Pascal, Mª Dolores Pérez, Vicente J. Pérez, Pepe Rodríguez, Stéphanie Salmon, Blanca Tamarit. 12 Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert . Diputación Provincial , 2002.

EAC–IV : Roser Beneito, Pilar Sala, Silvia Sempere . 11 Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert . Diputación Provincial, 2002.
EAC–IV: José Guerrero Tonda, Joaquina Moragrega, Mar García Torregrosa, Ignacio Chillón. 10 Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert. Diputación Provincial, 2001.

EAC-V: Beatriz Fernández Rodríguez, Christian Franco Soler, Manuel Moreno Bautista, José Talavera Penalva, Carolina Tomás Bono. 15 Exposición EAC. Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert. Diputación Provincial, 2004.
EAC-V: Mercedes Bautista, Laura Molina, Alfonso Sánchez Luna . 14 Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert. Diputación Provincial, 2002.

EAC-V: Samuel del Amor, Andrés Talavero, Paco Valverde, 13 Exposición EAC, Alicante, Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert . Diputación Provincial, 2002.

EAC-VI: Antonio Agulló, Santiago Campello, Alicia Esteve, Salvador Gómez, Carlos de Gredos, Mónica Jover, Joan Llobell, Manuel Martínez, Lourdes Murillo, Luisa Pastor, Pablo Rodes, Mario Rodríguez, David Trujillo, José Miguel Vera, Susana Vida. Museu de la Universitat d'Alacant. 2004.

EAC-VII: Aggtelek, Antonio Alonso, Maica Alonso, María Alonso Borso, Milagros Angelini, Fernando Bayona, Pablo Bellot, Pepe Calvo, Sergio Davó, Cristina Fontsaré, Susana García, Bernabé Gómez, Carlos Nikas, Massimo Pisani, Orfeo Soler y Torregar.

EAC-VIII: Teresa Bonastre, Víctor Cámara Merino, Cayetano Navarro, Cristina Fernandez Box, Ascensión Gonzalez, Álvaro Jaén López, Teresa Martínez, Daniel Olmo Boronat, Maribel Pérez López, Melissa Provezza, Miguel Rael, Gabriel Rufete, Tatiana Martins, Salvador Vivancos López.

EAC-IX: Rosana Antolí Gisbert, Kristoffer Ardeña. Begoña Baeza, Beatriz Carbonell Ferrer, Jérôme Combrier, Daniel Cortés Mollá, Francisco Julián Martínez Cano, Lilia Miralles Llorens, Jesús Navarro García, Anna Talens Pardo, Álvaro Tamarit, Santiago Torralba Pérez, Ana Vivoda, María Zambrana Aliaga.

EAC-X: Ana Esteve, Ester García, Helí García, Eduardo Infante, Alicia Lamarca, Natalia López, Andrea Perissinotto, Raquel Puerta, Carlos Serrano, Ana Vivoda.

EAC-X: Antonio Barea, Juan C. Cardenal, Alberto Cea, Francesca de Pieri, Blanca del Rio Oriol, Antonio Fernández Alvira, Joao Ferreira, Daniel García, Marta González, James Marr, Juan José Martín Andrés, Juan Martín Zarza, Roberto Martínez Rodrígo, Ángel Masip, Javi Moreno.

EAC-XI: Antonio Barea, Juan C. Cardenal, Alberto Cea, Francesca de Pieri, Blanca del Rio Oriol, Antonio Fernández Alvira, Joao Ferreira, Daniel García, Marta González, James Marr, Juan José Martín Andrés, Juan Martín Zarza, Roberto Martínez Rodrígo, Ángel Masip, Javi Moreno.

JURAT:

President: JUAN BAUSTISTA ROSELLÓ TENT. Diputat de Cultura de la Diputació d'Alacant.

ELENA AGUILERA CIRUJEDA. Pintora.

JUANA MARÍA BALSALOBRE GARCÍA. Doctora en Història de l'Art. Directora del Departament d'Art i Comunicació Visual Eusebi Sempere, de l'Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert.

PEPE CALVO NOVELL. Artista fotògraf.

GERTRUDIS GÓMEZ MARTÍNEZ. Directora del Centre Cultural Contemporani Les Cigarreres d'Alacant.

EDUARDO INFANT ALBEROLA. Artista. Dissenyador gràfic.

MARÍA MARCO SUCH. Historiadora d'art, crítica i comissària.

REMEDIOS NAVARRO MONDÉJAR. Gestora cultural, dissenyadora de projectes didàctics artístics de la Universitat d'Alacant.

JOSÉ LUIS PÉREZ PONT. Crític i comissari. President de l'Associació Valenciana de Crítics d'Art i President del Consell de Crítics i Comissaris Visuals d'Espanya.

JOSÉ PIQUERAS MORENO. Pintor i gravador. Catedràtic de Dibuix i professor de l'Àrea de Comunicació Audiovisual i Publicacions de la Universitat d'Alacant.

EMILIO ROSELLÓ TORMO . Artista fotògraf. Professor de la Facultat de Belles Arts de la UMH (Universitat Miguel Hernández).

JESÚS ZUAZO GARRIDO. Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de València, Facultat de Belles Arts de Sant Carles. Artista.

Secretària: M. JOSÉ ARGUDO POYATOS. Secretria de l'IAC Juan Gil-Albert.

JURADO:

Presidente: JUAN BAUSTISTA ROSELLÓ TENT. Diputado de Cultura de la Diputación de Alicante.

ELENA AGUILERA CIRUJEDA. Pintora.

JUANA MARÍA BALSALOBRE GARCÍA. Doctora en Historia del Arte. Directora del Departamento de Arte y Comunicación Visual "Eusebio Sempere", del Instituto Alicantino de Cultura "Juan Gil-Albert".

PEPE CALVO NOVELL. Artista fotógrafo.

GERTRUDIS GÓMEZ MARTÍNEZ. Directora del Centro Cultural Contemporáneo Las Cigarreras de Alicante.

EDUARDO INFANTE ALBEROLA. Artista. Diseñador Gráfico.

MARÍA MARCO SUCH. Historiadora de Arte, crítica y comisaria.

REMEDIOS NAVARRO MONDÉJAR. Gestora cultural, diseñadora de proyectos didácticos artísticos de la Universidad de Alicante.

JOSÉ LUIS PÉREZ PONT. Crítico y comisario. Presidente de la Asociación Valenciana de Críticos de Arte y Presidente del Consejo de Críticos y Comisarios Visuales de España.

JOSÉ PIQUERAS MORENO. Pintor y grabador. Catedrático de Dibujo y Profesor del Área de Comunicación Audiovisual y Publicaciones de la Universidad de Alicante.

EMILIO ROSELLÓ TORMO . Artista fotógrafo. Profesor de la Facultad de Bellas Artes de la UMH (Universidad Miguel Hernández).

JESÚS ZUAZO GARRIDO. Licenciado en Bellas Artes por la Universidad de Valencia, Facultad de Bellas Artes de San Carlos. Artista.

Secretaria: Mº JOSÉ ARGUDO POYATOS. Secretria del IAC Juan Gil-Albert.

XXII ENCOUNTERS IN CONTEMPORARY ART-EAC (2012) JUAN GIL-ALBERT INSTITUTE OF CULTURE OF ALICANTE

In November 2012, the Gravina Museum of Fine Arts (MUBAG) opened a magnificent public exhibition of works by 19th century painters from Alicante. Back in that century, the Alicante Provincial Council had assumed an active role as patron of the arts, and this served to build the splendid art collection that can be seen today. Few events now support and encourage artists, art and artistic potential to such an extent. Launched in 1985, the Contemporary Art Encounters (EAC) are the latest version of an event aimed at promoting training and originality of the emotions, and in light of the substantial number of entries each year, at encouraging healthy competition.

Over the course of more than two decades, the EAC have become a benchmark in art and have led to the emergence of leading figures on the art scene. After a careful selection process, 14 artists will have the opportunity to exhibit their work in the University of Alicante Museum (MUA). This unique space allows the Juan Gil-Albert Institute of Culture in Alicante, the UA and the artists to create an extraordinary context for this event, which is made particularly delightful due to the daring proposals of its artists.

Many thanks to the 204 artists who submitted entries this year; it is their participation which makes this event what it is, and keeps it alive.

Luisa Pastor Lillo
President of the Juan Gil-Albert Institute of Culture in Alicante
Alicante Provincial Government

12TH CONTEMPORARY ART ENCOUNTERS INTERNATIONAL COMPETITION

The University of Alicante and the Juan Gil-Albert Institute of Culture in Alicante have collaborated since 2004 in the organisation of the Contemporary Art Encounters, united by a commitment to promote and support art and its creators. Over the years, these Encounters have become a prestigious platform for promoting young artists from different backgrounds.

In this the twelfth year that these Encounters have been held, the two institutions will host an exhibition of work by fourteen national and international artists in the MUA, University of Alicante Museum. The diversity of languages used and the quality of the work displayed are evidence of the excellent state of the current art scene. The exhibition has the added virtue of inviting the viewer to discover the aesthetic value of the works and to reflect on the questions that the authors pose.

By holding the Contemporary Art Encounters at the University of Alicante Museum, the University has demonstrated its willingness to open its doors to the general public and to engage with their concerns, whilst at the same time supporting an innovative and inspirational event that will contribute to furthering the education of its students and the entire university community.

Manuel Palomar Sanz
University President

ENCOUNTERS IN CONTEMPORARY ART. EAC 2012.

IThe *Encounters in Contemporary Art* competition has been organized by the Juan Gil Albert Institute of Culture of Alicante (IAC) since 1997. This competition is open to visual artists. It selects artistic projects with innovative points of view using different postmodern artistic languages for a collective exhibition. The Eusebio Sempere Department of Art and Visual Communication has organized twenty-one competitions under the acronym EAC and selected over one-hundred and sixty visual artists. The resulting twenty-one collective exhibitions[1] have included a significant number of Spanish and international creators. The idea behind the competition comprises the multiple shapes of contemporary creative practice, articulating the complexity of artistic production. This is why the conditions of entry of the eleventh edition included a novelty: a prize of eight thousand euros, at the same time highlighting its international scope.

The prize winners of this edition[2], now part of the Juan Gil-Albert IAC collection, are the following:

Coordenadas de la diáspora [The Coordinates of Diaspora]. 2010. Installation. 320x80x30 cm. Antonio Barea

De la *Serie Puctum la Nº IV* [*Number IV* in the *Punctum* Series]. 2010. Photography on vegetable parchment. 180x210 cm. Blanca del Río Oriol.

Manunderconstruction (In English in the original. Diptych). 2008. Thread on paper. 100x70 cm each. Antonio Fernández Alvira.

Europa. 2008. Ballpoint pen/paper. 58x75 cm. Joao Ferreira.

Sin título (Untitled). 2009. Mixed media/paper. 152x174 cm. Joao Ferreira.

4x4. 2010. Acrylic paint on recycled wooden pallet. 62x100 cm. James Marr.

El Zen de la Calle 1 [The Zen of First Street] 2010. Photograph. 100x150 cm. Juan Martín Zarza

*<nude+friends+at+the+lake01.jpg> + <TETRAGRAMATTON.jpg> (*In English in the original. Diptych*)* 2010. Mixed media on paper and lightbox. 47x70 cm. Javi Moreno.

This year's competition, the twelfth, has kept the name *Encounters in Contemporary Art International Competition* and has three novelties: projects have been submitted in digital format and via email, instead of the former system of paper files sent though the mail; prize money has been increased to twelve thousand euros, an amount that the jury will distribute between the works shown in the 2012 EAC exhibition. Additionally, there is no age limit this year, since the Advisory Committee of the Department of Art[3] has proposed that present works of quality combine contemporary language, its creative practice and the contemporary process of artistic context.

The competition has received two-hundred and four works with different discourses, concepts and approaches in the field of plastic and visual arts and those related to digital technology, suggesting in some cases the complexity and diversity of artistic practice and production: from the different types and techniques of painting to drawing, pictorial embroidery, patchwork, graphic arts, collage, picto-sculpture, sculpture, scale models, ceramics and jewelry.

Other points of view contribute other languages, such as visual poetry, photography, video-art, video-installation, installation, lightboxes, interaction, performance and digital art. Artists provide a wide horizon of contents, subjects, places and experiences.

EAC's twenty-second exhibition gathers the works of the artists selected by the jury[4]. This time thirteen works and fourteen artists have been chosen, since one of the works has two authors. They reveal their potential for communication through their works and the connotations that arise and surface from them.

The *Encounters in Contemporary Art*, EAC, have become a reference for the most up-to-date art. Since 2004 the exhibition has been held at the Museum of the University of Alicante (MUA), one of the most unique exhibition spaces in Alicante. It has grown thanks to the participation of an important and increasing group of artists and the commitment of both the University of Alicante and the Juan Gil-Albert Institute of Culture of Alicante [5]; this is why it creates the most demanding expectations and highlights how it is backing the contemporary art world, the correspondences and the points of view that contain reflections and meditations on visual arts, video-arts, installations, painting, photography, sketching, ceramics... where open profiles show reflections as part of the place where it is held and on the other hand it determines what is looked at, segmented by the person looking at it, and from it its inner self, its context, its experiences

[1] The names of the artists and collective shows resulting from each EAC competition are shown on pages 48 and 49 of this catalogue.

[2] XI Concurso Encuentros de Arte Contemporáneo. EAC 2010. Instituto Alicantino de Cultura Juan Gil-Albert. Diputación de Alicante. Universidad de Alicante. MUA. Alicante, 2010. 112 pages.

[3] The Eusebio Sempere Department of Art and Visual Communication has a large Advisory Committee that includes Elena Aguilera, Pepe Calvo, Iluminada García Torres, Eduardo Infante, Susana Guerrero, Gertrud Gómez, María Marco, Reme Navarro, Luisa Pastor, José Luis Pérez Pont, José Piqueras, Emilio Roselló and Jesús Zuazo, artists, art critics, professors, designers and managers.

[4] On page 50

[5] A specific agreement signed by the President of the Juan Gil-Albert Institute of Culture of Alicante and the Vice-Chancellor of the University of Alicante

and its reality. This is the reason for its great expressive interest, its perception and signifiers.

Before continuing with the next section I would like to thank José Luis Ferris, Director of the Juan Gil-Albert IAC, for his support of the activities of the Art Department, and also Carles Cortés, Vice-rector of Culture, Sports and Linguistic Policy of the University of Alicante for his support of contemporary art, the Director of Culture, Faust Ripoll, and the technical team at the MUA with whom we share this project. Their professionalism makes working on every exhibition easy as well as a positive experience.

II

The EAC competition, as I have said before, has held since 2004 a sole exhibition for each contest. This is the seventh exhibition held at the Museum of the University of Alicante. More than eighty artists with an important artistic trajectory have shown their work in this expositive-visual route. After the temporal exhibition is over, what is left are the images of the opening and especially the work done by its designer, the teaching and visits and a carefully designed catalog that includes the pieces that have been part of each of those EAC as well as the texts belonging to the critics and artists.

On the other hand, I wish to emphasize, as I have said before, the efficacy of the agreement to unite synergies and present the EAC 2012 exhibition, on this occasion held at the *Sala Sempere* of the Museum of the University of Alicante. The twenty-second EAC exhibition gathers the works of the artists selected by the jury. This time thirteen works and fourteen artists have been chosen, since as I have written before one of the works has two authors. EAC 2012 is a temporary, multidisciplinary and collective exhibition. The exhibition space includes the necessary changes, not easy in a collective exhibition since it needs to be adapted to the artworks and to the languages expressed with each of them, besides the conceptual discourse of a collective exhibition that relies on the professionalism and efficiency of the MUA team.

Works that, on one hand, offer and generate an individual space, and on the other hand deploy more than one point of view, more than one question with a focalized, interesting and attractive coherence in the place where the conceptual borders open up and are modified by the gaze of each of the spectators. An exhibition that is like a laboratory, open to the different theses of the contemporary world that try to break the limits, the walls of present-day art. It is an intellectual and visual demonstration that builds and increases the dialogue between the work and the recipient in a circle that is open to art, that shows the strength of each work, expanding and concentrating in its space. Each individual is a generator, capable of building his or her experience and of recognizing him or herself in the place that is now occupied by postmodern art.

III

EAC 2012, besides including the exhibition and the educational visits, contributes more than one point of view in its concept, segmented by each of the works and their space, which we can link to the many meanings of art discourses.

Behind, inside and in front of each work the borders are fluid, the artist, his reality and the reality of his context, his world, his concerns and his experiences, used to extract his own aesthetic experiences and his own conceptual contributions to the potential of his work.

Different ideas and varied realities are combined in contemporary creation and in the encounters with the works, the art critics and the specialists.

The day after the opening, November twenty-ninth, the Museum of the University of Alicante will devote a day to contemporary art. It will begin with a visit to the exhibition that will try to be open to debate, to analysis and reflection with Álvaro de los Ángeles and will continue with the contributions of Lorena Amorós, Tatiana Sentamans, Javier Marroquí, David Arlandis and the public. Current issues that should provoke analysis and reflection, with the intention of talking and debating about a burning issue: contemporary art.

Juana Maria Balsalobre García
Director of the Eusebio Sempere Art and Visual Communication Department in Alicante's Juan Gil-Albert Cultural Institute

ENCOURAGING RESISTANCE

The existence of any contemporary art contest that reaches its twelfth annual edition is always an unmistakable sign of perseverance and resistance. If it also happens to be held in 2012, after almost five years of a financial crisis that has lowered the economic resources assigned to cultural events (and also to education and health) to long-ago levels, its value and merits are even more important. Two more questions may be added to this: the main object of this activity is buying contemporary works of art, besides having an international scope; two questions that completely defy the Laws of Gravity of the present moment. This situation should resign us to emigrate from this country (more and more empty of good minds) or to submit to the infinite torture of having cultural activities or cultural workers ignored.

In his article *La imaginación recortada*[1] (The cut back imagination), writer Javier Marías includes two quotes that we could adopt. Although his reasoning was directed towards the work of writers in general and literature in particular, it may be applied perfectly to our artistic field. The first quote, by Irish liberal Edmund Burke, is as follows: "Never despair, but if you do, work on in despair." The second one, by Isak Dinesen (Karen Blixen): "All sorrows can be borne if you can put them into a story." Burke's reminds us, now more than ever, that the road is long and not necessarily enjoyable. The second one, that thanks to creativity we can survive any difficulty, even that same long and unpleasant road. If the first one, in the field of artistic creation and production, leads us directly to a insecurity that is more and more evident and hopefully temporary, with the second one we may construct the theory and approximate story of this contingency. The voice that encourages us not to despair constructs another voice in case we do despair: "work on".

Speaking of the difficult employment situation in Spain and in the Valencian Community in the field of culture, constructing a story is a clear example of resistance that leads us to keep active, to not despair. Therefore, is questioning the type of work produced by artists in times of crisis only rhetorical? Is it different in any way to the work produced at other, let us say less severe, moments? In fact, is the construction of these stories a shield for resistance? Would it be appropriate for the construction of these stories to always keep in mind the reality of the context?

The thirteen submissions selected for acquisition by the Juan Gil-Albert Institute represent a good sample of the diversity of styles and techniques that coexist in contemporary art. Expressed in this way, it does not reveal anything that the entire field is not expressing as a whole, but it does place it in a possible centre of influence: the complexity of the medium. Contemporary art is defined precisely by the difficulty of defining it, because it opposes the limits imposed upon it and because its assumptions advance in every direction.

[1] *El País Semanal*, 14 October 2012. You may read it on the writer's own blog: http://javiermariasblog.wordpress.com/2012/10/14/la-zona-fantasma-14-de-octubre-de-2012-la-imaginacion-recortada/

Antonio Barea (Alicante, Spain, 1985) analyzes the geopolitical question from the configuration of "invisible maps" where the elements are there, but are not what they appear to be. The maps are really rods driven into polished aluminium surfaces and shaped into banners, with the fabric substituted by pages from a road map: the importance of the journey substitutes national identity. His work synthesizes cartographic complexity and, even though it examines in detail the present tendency to work on the territory from a graphic approach, it also highlights the geographical and political question and avoids falling into well-worn approaches. His *Mapas invisibles* (Invisible Maps) generate shapes that look like countries, but shown as islands, free of the surrounding countries, something that helps to understand them as particular case studies and where the metamorphosis of globalization may be discerned.

Aram Dervent (Bujumbura, Burundi, 1949) is an African photographer living in Paris with a long and solid career. On this occasion he presents the photographs *Línea II* and *Línea V*, from the *Horzonte* (Horizon) series. They show landscapes reflected in water, but turned upside down so that the reflection is shown above and the original landscape seems to be the reflection. His photographic production confronts reality and the way it is staged as an inseparable reverse; in fact, as if it were impossible any more to think of one without the other, in a society where reality and fiction have ended up combined. The meticulous images evoke a certain fascination with Flemish landscapes and light, as in Vermeer. This characteristic has already been shown in other series that were as interesting as this one.

Spleen, by **Carlos Maté** (Burgos, Spain, 1970) recalls a certain baudelairesque aesthetic tradition using a crystal urn with a wooden base that contains a piece of metal and textile embroidery. The detail work in the contents of this or other works, such as the one explicitly titled *Las flores del mal* (The Flowers of Evil), seems to be a characteristic of his work, halfway between art and design, where both disciplines come together in the presence and dysfunction of the object. While design accomplishes its *raison d'être* by using shapes intended to make chores easier to perform, art pursues the complication of interpretation through a unique formal gesture. The artist's twork incites us to think between the lines, maybe still in the initial stage of a process that might become wider and more important.

Christian Bagnat (Cipolleti, Argentina, 1973) makes disturbing pencil or charcoal drawings, inhabited by tightrope-walker-type characters and spaces defined by the feelings that the titles impose. The large drawing exhibited here, under the synesthesic title *Un bosque lento* (A Slow Forest), forces the spectator to stop and gaze at its shapes and at what can be sensed but is hardly even outlined, or at what happens on the

fringes of the real dimension of the paper or support. It seems as if the unused space of the surface eclipses the very presence of the drawing, vindicated just like that by the excellent combination of attraction and repulsion produced by the gestuality of the strokes or the presence of the characters. The narrativity assigned to a medium such as drawing acquires its own presence, like a main character that dwells in each of its exercises.

The images with the title *Rueda de reconocimiento nocturno* (Nocturnal Lineup) by **David Latorre Jubero** (Huesca, Spain, 1973) are a prototype of scenographic photography. What seems like a waiting room, with chairs painted in fluorescent colours and bathed in black light, and doors on both sides of the room, is illuminated by the effect of the light on the painting. The darkness in the title and in the general appearance questions whether the lineup is really a police one, precisely because of the use of striking colours. Indeed, as in part of his work, the places he selects are prisons or spaces where control and surveillance are carried out and where the artist intervenes. The action carried out on the spaces, and the subsequent photograph, converge in questioning the conducts raised by certain spaces, both by their morphology and by their uses.

Ferran Gisbert Carbonell (Alcoi, 1982) is executing pictorial work that includes, in its formal simplicity, the coexistence of elements derived from different pictorial stiles. Some aspects of Op Art, Pop and action painting are reflected in his paintings and shape the relationship that any artistic practice has with its past. The painting selected on this occasion, belonging to the *Templo* (Temple) series, presents a composition with vertical bands that fall like dense curtains of neutral colours. It can also be interpreted as a succession of light beams that penetrate darkness or, given the title, the reflections that go through glazed glass, organized to fall all at the same time. The references to Sean Scully's work, for example, seemingly essential in this work, are adopted by him and shown as part of his own modus operandi. In any case, the interpretation comes up against a rule: painting resolves possible influences with the forceful presence of its technique in action.

In a very different sense, the photographs in the *Backstage* series (in English in the original), by **José Luis de la Parra** (Valladolid, Spain, 1975) are the kind of series that make true Jean-François Chevrier's statement "an image matches what it groups together". This simple phrase combines a way of thinking the image and what is photographic. In this case, different spaces, from art galleries to museums and including stands or showgrounds, have been photographed as an event was being organized. It is the moment before the space is used and acted upon, more than the backstage of what is going on, an impasse between observation and action. In these two images, the stands turned upside down so they can be painted comfortably represent preparatory scenes that announce an event destined for the staging of the store or show.

Juana González Rodríguez (Puertollano, Spain, 1972), in her painting *Injerto en fluorescencia mecánica* (A Graft in Mechanical Fluorescence) presents a disconcerting imagery. We find a woman that is nude from the waist up and immersed in a kind of tank while, bent over, she drags a long brush, as if she were cleaning or mopping up water. A series of accumulated elements to her right refer to electrical appliances' mechanical fluorescence. A tree branch is transformed into an object with an electrifying aura that crowns the pyre of objects, while around this surreal scene there is a landscape with a wheat field and a blue sky with cotton-like clouds. This picture lives in a territory of uncertain meaning, but it clearly vindicates work and the labour of women in a domestic context. It is interesting to see that a task that is almost always kept inside the walls of a house is taken outside and that, here, we want to see it this way, it is made visible.

The drawings by **Julio López Tornel** (Valencia, Spain,1984), in a different sense, generate a binding relationship between art and science. Every drawing presents an exercise in great attention to detail that may be joined to the more or less objective evaluation, at least previously, of scientific analysis. The results of both practices, however, are completely opposed, because, when in one of them transparency and certainty are expected, in the other one subjectivity and difference are valued. In the case of the selected drawings, there are clear references to organic aspects and to successions of bodies that are not recognizable but that have traces and systems that could work as live beings. The use of sensitive, on occasion even weak, lines, adds an even more significant sense of movement. This indicates the vitality of the particles that are isolated and separated from the central organism.

The notion of authorship is reconsidered with the joint collaboration of the artists **Keke Vilabelda** (Valencia, Spain,1986) and **Kalo Vicent García**(Valencia, Spain 1965). In this case, the painter Keke Vilabelda and the photographer Kalo Vicent join their purposes to present the project *The Long Voyage* (in English in the original), made up of 90 pieces between paintings, photographs, video projections and sculptures. The approach to the joint collaboration is the journey, a route through territory, the notion of space and the traces of time. Each artist contributes his vision and has the opportunity, as in a game planned for two players, to generate his own works that coexist at the same time with the other participant's works. The great journey has to be life, existence maintained between paintings of snow-covered and almost hidden roads, and the photographic images of industrial buildings and the actions of man on the landscape.

The videos by **Lois Patiño** (Vigo, Spain, 1983) reflect on the representation of nature, including certain natural phenomena. In *Montaña*

en sombra (Mountain in the Shade), general scenes present views of a snow-covered mountain and the action of people skiing or walking seen from afar, moving as persistent beings. The scene darkens little by little and the contrast between the parts with snow on them and the dark rocks is evened up until it disappears. In the works *Na vibración da auga* and *Na vibración da terra* (The Vibration of Water and The Vibration of Earth) the natural landscapes registered act like a diptych. They are always shown from a distance and without the direct intervention of the author. Both water and earth respond to basic reactions of nature, aspects that interest Lois Patiño powerfully. She is a documentary maker with an acute vision and her videographic work is comfortably placed between areas derived from contemporary creative documentaries, video art and the most narrative approaches, although without the linear characteristic of fiction films. The main aspect of her production seems to show us the movements and reactions of nature as artificial or unusual.

María María Acha-Kutscher (Lima, Perú, 1968) is a feminist visual artist that combines her work as photographer and documentary maker with her other side as manager and activist. In the *365 Days* series of photographic collage (in English in the original), the feminine presence occupies real and fantastic places taken from reality, from archives and films, to vindicate its presence in the world, looked down upon so often. Each of the collages is made on cotton photographic paper, 11x8,5 cm, and is part of a wall of variable size. On this occasion it is three meters long, but it can be as long as six meters. The combination of images along the 365 scenes offers a fresh breath of air on the reality of women, still too rarefied all over the planet. The documentary *Exiliadas* (Exiled women) stands out among other works by the artist. It gathers the testimony of Spanish women who went to Mexico with their families when they were little.

Xavier Monsalvatje (Godella, Spain, 1965) presents his work *For God's sake* (in English in the original), earhtenware painted with cobalt blue using the underglaze method. It is composed of two pieces thrown by ceramicists "El Chinche" and Juan Ortí, adding a collaborative aspect to the work. Monsalvatje posesses great graphic technique and the common themes of his work are city scenes happening during industrialization. The compelling aspect of ceramics and its permanence turns the images into classic scenes at the same time that his graphic style, very Mediterranean, represents the upgrade of ceramic's graphic tradition. The combination of the shapes of the piece, with clear references to industrial chimneys, and the drawings of complex flow charts and almost futurist narrative scenes, generate an authentic combination of elements that is full of suggestive situations.

Álvaro de los Ángeles

MARÍA MARÍA ACHA-KUTSCHER

365 DAYS is an installation comprising 365 small-format digital photo collages created by way of a diary in which Acha-Kutscher has spent a whole year – from 2011 to 2012 – reflecting upon the female condition.

The installation is part of the WOMANKIND project, an extensive series of digital photo collages created using images from archives, the internet, magazines, books and photographs taken by the artist. They are mostly set during two of the most important events in women's history, events which made a significant contribution to female emancipation and transformed women's relationship to men: the suffragette movement in early 20th-century Britain and the mass introduction of the contraceptive pill in the 1960s.

WOMANKIND redefines the images with which women's history has been constructed since the invention of photography; a history in which women have usually been relegated to the background within hegemonic tales of a paternalistic cut. The collages salvage a female historical memory, reflecting both their political struggle and the complexity of their private world.

This series has been made possible thanks to support from the regional government of Madrid through the financing scheme for plastic art projects, Ayudas a la Producción en Artes Plásticas 2012.

CHRISTIAN BAGNAT

I believe that behind objects lies language, the word.

Hidden behind images is a narrative, a semiotic game. Meaning is obscured, occult. What we see does not always tell the truth.

The storyline arises from that play between image and word.

Also, each word can hide other words, so the meaning is usually more complex than we think or read.

This drawing also hides something and therein lies its complexity.

I work with simple elements: a chair, a tree, a patch of ground on which these elements come together, bones, a garrotte, people who choose particular firm stances over others, etc. All of this forms the productive core, where meanings are generated.

There are other elements which form part of Un bosque lento ("A Slow-Growing Wood") but they are more to do with the cruel times we have to live in, things which are hard to explain but which can be clearly felt when you step out onto the street.

ANTONIO BAREA

Just as low-cost airports have created the epiphany of a somewhat rhizomatic hypertext, due to the rediscovery of cities near capitals, so *Left and right flaps* lands fortuitously in an unknown place following a bumpy flight.

The upward movement of take-off and the downward movement of landing draw a parabola based on the atmospheric density of the data generated by the aerial view: a density of information which decreases on the ascent and increases on the descent, rather like the open-finger zoom for Google Earth on a smartphone touchscreen

or "Fearless" Felix Baumgartner's jump from the stratosphere.

The aeroplane as a field of experimentation and unexpected connections. A flight as a connection with territory, landscape, cartography, data visualisation and the aerial view.

JOSÉ LUIS DE LA PARRA

Backstage

Caesar beat the Gauls.

Did he not even have a cook with him?

Philip of Spain wept as his armada sank.

Did no-one else shed a tear?

So many questions .

Bertolt Brecht

We live in a world branded by spectacle and show. Debord and Haberlas foresaw it.

Our personal and collective identity is constructed from the interpretative fictions fed to us by the media and our surroundings. And within that chain of information, major public, sporting, festive and cultural events play a leading role.

But all of these productions have a backstage, a framework and set of strings behind the scenes which make things possible. These photographs are part of a series which captures specific moments during various shows. In them we can see the skeletons of unfinished constructions, tools of the trade and leftovers from production. People are not present, but their footprints are. It is not about documenting but rather revealing and appreciating the backstage, the bones of a work still in progress. Yet to come are the official opening, the "social programme" and the fanfare of the spectacle.

This series has been taken at art exhibitions but could just as easily have been in theatres, kitchens catering for wedding banquets, laundry rooms in hospitals… And why not? Production lines, greenhouses and the alleyways of our streets. In other words, those places in which the frameworks for our world of fiction are constructed.

ARAM DERVENT

From painting through to photography, representation is a kind of dramatisation,

A kind of "staging".

It uses perspective

to create an image that is constructed within a frame.

First the convex mirror,

and then "the camera obscura, used in Holland in the 17th century – although it was already being used by Vermeer and other painters in the 16th century – were applied for representation in painting. " *

Representation plunges into the background, into the horizon, where all lines converge. It is the place where reality dissolves.

Where infinity opens up.

Free from figures, teeming with signs and senses, it pings like a pinball, the eyes sliding smoothly from one point to the next, no hooks or hangnails. Stretching. Unfolding.

Far from being objective, photography provokes and evokes, hanging there like a mirror. A receptacle in which, bit by bit, pixel by pixel, memory forms its own required reality. Everything is a shadow of itself.

Reality is in the eye of the beholder.

These photographs have been taken in winter, when the light reverberates between the water and the clouds and conjures up a special ambience. A soft, smooth light like that found in Dutch painting.

The image is inverted and the reflections in the water create a sense of confusion.

Painting and photography merge into one.

* Daniel Arasse Histoire de Peintures

FERRAN GISBERT

Beyond certain echoes of Mark Rothko – who, when visiting Greece, exclaimed that he had been painting Greek temples for years without realising it – Gisbert harks back to the *temenos**, to the commemorative space ringed by a furrow or stones and set aside from use. Nothing is grown here, nothing built nor buried or engraved. Thus circumscribed, it is off limits, the exception, and therefore different; and therein lies its sacredness. In this way, the temple escapes the clutches of the architects and the art theorists: the columns and walls are not the temple, they only contain and shelter this essential, unspeaking space – an off-limits space laid out as such in this work.

* *The Iliad* 2, 690; 8, 48; 23, 148 and *The Odyssey* 8, 368.

David Peidro Pérez. Autumn 2010

JUANA GONZÁLEZ

"Constructoras" is a series which analyses the evolution of women from a relatively optimistic point of view.

It represents women at work constructing strange mechanisms.

They combine various different kinds of elements, from bricks and cement to aeronautical parts and complex electrical or mechanical systems. Similarly, the titles of the works are also a jumble of parts, a pastiche.

These are constructions in progress, unfinished. What matters is the action of constructing.

Whether examining history or simple children's toys, we can see that construction is associated with the male gender. The works seek to free the action of constructing from its cultural connotations as a masculine activity.

With this idea of producing a change in associations between concept and gender, the women here are constructing using a pastiche technique and an experimental and jumbled approach, like a fledgling artist or a child learning to play.

DAVID LATORRE

Member of the "Scenarios of Conduct" project. Intervention in Huesca Penitentiary.

"I imagine that, in a place where life becomes opaque, a new light must emerge, a product of physical transformation understood as a transmutation of the previous charges of the place".

In the abandoned spaces I revisit, the absence of people echoes in the emptiness of the place, creating a marked relationship between them and confirming the co-dependence between inhabitant and habitat – a co-dependence which sometimes, paradoxically, goes unnoticed. The architectural structure thus emerges as a space for drawing and is highlighted by the neon interventions in the pictures, which restore warmth and revive these settings as renewed living spaces.

With certain essential characteristics highlighted, those intrinsic to the space as a building and to the charge that inhabits it, we understand that the exercise of plastic writing goes beyond the register of the intervention itself and creates stage sets which expand the capacity of the space and objects to communicate, driving them to the limits of their semantic powers. There is a meta-language of the material which, between the factual and analytical, rests upon the physical precisely in order to transcend it.

Staged in a frank dialogue between image, material, vestige and intervention, the photographic and installation elements of the series create a chilling testimony which, despite possible accusations of being shrill, theatrical or provocative, nevertheless fails to clearly illustrate the troughs and peaks of the drama that is life under arrest. Symbolised by the chairs, the inmates are still there, probably more ostensible now, and more likely to be heard and recognised, than during their bygone time in prison.

JULIO LÓPEZ

This proximity to science and, therefore, to scientific drawing is largely based on questioning the supposedly absolute and objective truth arising from scientific research. It is this fact, the fact of belief in science as truth, which acts as guarantor to validate and legitimise the scientific process as a true source as opposed to various other means of knowledge such art in its many branches. Faced with this, Julio López is looking to question this legitimacy of science through the hybridisation of two apparently dichotomic forms of drawing: automatic drawing and scientific drawing, the hyper-subjective nature of the former, whose raison d'être is the obsessive expression of individuality, seemingly irreconcilable with the latter, which focuses on transmitting knowledge in an apparently distant and impartial way.

Thus, as López himself states, the question is whether one can theorise upon a dramatic fact or whether, conversely, one can dramatise a theoretical fact, casting doubt upon the truth of science over the truth of art and considering them to be both methods of knowledge and study. Let us then ignore the hierarchy of "one above the other?" and reclaim that third way – a way I haven't quite found a name for just yet – in which science and art merge and converge as the way to view this collection of processual drawings halfway between the familiar and the strange, the identifiable and the ambiguous.

Marta Rebollo.

CARLOS MATÉ

I have my own definition of beauty

My very own

Something ardent yet sad

Somewhat imprecise

Giving rise to conjecture

I shall apply my feeling to an object, if you will,

a palpable, sensitive object

a flower

an object that makes one dream, albeit in confusion

.....bringing melancholy.....tiredness..... satiety, even

And yet the opposite at the same time

....Ardour.....

the desire to live...

tinged with bitterness

To continue onwards

To know ourselves

To enjoy these,

Flowers of a strange beauty

Which we yearn to learn to appreciate

to reject

their good side

their evil

Then the flowers will no longer belong to me

They will be someone else's flowers

For mystery, sorrow, even evil, are also a part of us

For mystery, sorrow, …. evil are also a part of beauty

XAVIER MONSALVATJE

"The atom bombs are piling up in the factories, the police are prowling through the cities, the lies are streaming from the loudspeakers, but the earth is still going round the sun"

George Orwell

Collected Essays, Journalism and Letters of George Orwell

Seduced by a characteristic graphic language with echoes of science fiction, Monsalvatje's mega-urban landscapes ooze a reality rooted in the here and now, an intrinsically modern maelstrom from which there is no escape, no turning back. Day by day, citizens are being rendered increasingly marginalised and powerless within mighty cities in which the individual is mired in a landscape of terror and delinquency in a universe controlled by powerful groups and manipulated by the media. Spherical, concave and convex forms among vases, plates and pots, like glass globes, rounded and reminiscent of Italo Calvino's metropolis Fedora and sketchy, elusive like his Zoe : "The traveller roams all around and has nothing but doubts; he is unable to distinguish the features of the city, the features he keeps distinct in his mind also mingle".*

*Italo Calvino. Invisible Cities

LOIS PATIÑO

Project "El tiempo vertical" ("Vertical Time")

"El tiempo vertical" is fundamentally centred on studying the relationship between humans and the natural environment. It mainly focuses on the contemplative experience of landscape. Through a series of audiovisual works, we look at different aspects of the landscape experience, such as the relationship between size and space, the perceptual distance between observer and landscape, the different natural and human temporalities, and the experience of sublimation.

The videos in this exhibit explore the idea of vertical time through the poetic image. Plastic works in which the creator's eye seeks to delve deep into the mystery that is landscape, searching for that moment of connection with what is being seen, that latent element in the image which reaches out to us. The *punctum* of which Roland Barthes speaks when analysing the photographic image. A detail, a tiny element that "moves me and expresses something intimate and innumerable", which "shoots out of the picture like an arrow and pierces me." These works seek to convey a sense of wonder through an intimate vision of landscape. Although ultimately it may be the beholder's vision which concludes the work and reaches its own "vertical time".

KEKE VILABELDA/KALO VICENT (The Long Voyage)

The work on display here – *Sea Lanes Settlement* – is part of a series called *The Long Voyage*, in which Keke Vilabelda and Kalo Vicent take us on an "imaginary" journey, blurring the borders between physical places and those in the mind, underlining the experience of inhabiting the suggested scene. In these compositions, painter and photographer work together, each with their own voice, articulating various media and languages in vigorous interaction. Single and multiple, the image appears broken up, stamped, marked, scored by meridian lines, riddled with subtle gradients, thereby providing a huge variety of visual journeys for the viewer to delve into. A game of contrasts is unleashed: superficiality and depth, two dimensions, three, reality and fiction… Thus a panoramic sequence unfolds and, with no implicit narrative, we are transported into a dense fog in which silent concrete structures pierce the horizon and appear to float before our eyes, like a mirage, artificial archipelagos, unmapped places in which time and space are as malleable as they are irrelevant. "The notion of Place goes beyond physical matter and transcends material, physical, tangible qualities such as size, proportions and features. Places possess intangible qualities, which are based on the unique impressions of experiences." ZIDARICH, V.: Op.cit., p.s/n.

INSTITUTO ALICANTINO DE CULTURA Juan Gil-Albert

DIPUTACIÓN DE ALICANTE

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante
Vicerectorat de Cultura, Esports i Política Lingüística

mua
Museu Universitat d'Alacant
Museo Universidad de Alicante